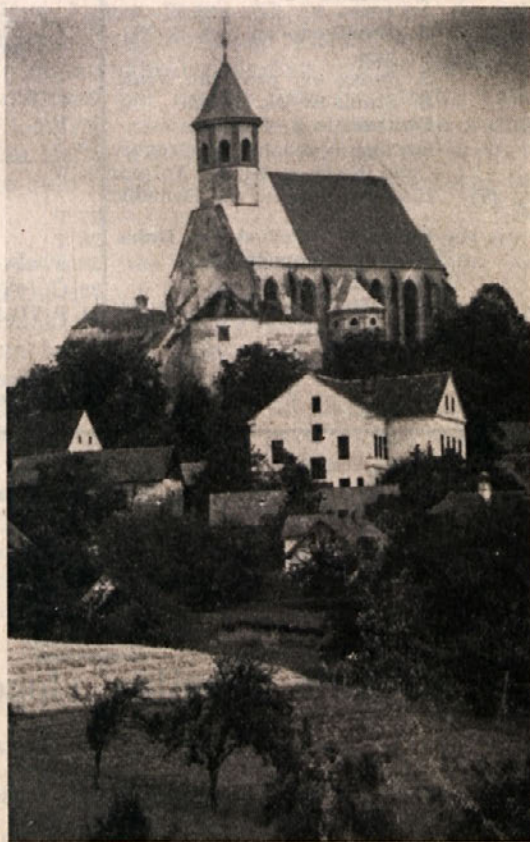

vetje

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVII

Maj 1940

Štev. 5

Vseblina 5. št.: Naslovna slika: Ptujška gora. — Pri šmarnicah 129. — Božji dnevi 130. — Krščanska družina 132. — Slava Bogu in mir ljudem 135. — »Križa teža in plačilo« 136. — Ob smrti očeta Molitvene osmine 138. — Sveti Bernardin Sienski 140. — Čudež sv. Antona 141. — Prvo slovensko tretjeredno romanje v Rim, Asiz in v Padovo 143. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 145. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 146. — Sestra Marija Celina od Darovanja 147. — Frančiškova mladina: Naš apostolat 150. — Društvo treznosti — Liga dostojnosti 151. — Za brate in sestre na Kočevskem 152. — Misijonska poročila FMM s Kitajskega 153. — Razgled po svetu 155. — Pax et bonum 157. — In naj molijo za mrtve 159.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1940

M a j

1 S		Križ., Ss. Filip in Jakob	17 P	PO.	KV., Med osm., S. Feliks sp.
2 Č	VO. PO.	Vnebohod Gospodov	18 S	PO.	KV., Med osm., S. Pashal sp.
3 P		Najdba sv. Križa	19 N	VO. PO.	1. pobinkoštna ned. Presveta Trojica
4 S		S. Monika vd	20 P	PO.	Od s. Pashala, S. Bernardin
5 N		6. povelikonočna ned. S. Pij V. pap.	21 T	PO.	B. Ladislav, Krišpin in tov.
6 P		S. Janez ev. pred lat. vrat.	22 S		B. Janez, Godfrid in Joahim
7 T		S. Stanislav šk. in m.	23 Č	VO. PO.	Presveto Rešnje Telo
8 S		Prikazanje s. Mihaela	24 P		Med osm., B. Janez in tov.
9 Č		Osmina Vneboh., S. Gregor	25 S		Med osm., (Posv. Asiš. baz.)
10 P		Osm. Najd. s. Križa, Antonin	26 N		2. pobinkoštna ned. (med osm.), B. Marija-Ana, S. Fil P
11 S	PÖ.	Binkoš. sobota, B. Benedikt	27 P		Med osm., S. Beda c. uč.
12 N	VO. PO.	Binkošti - Prihod Sv. Duha	28 T		Med osm., S. Avguštin šk.
13 P		Binkoštni ponedeljek	29 S		Med osm., B. štefan in tov.
14 T		Binkoštni torek	30 Č	PO.	Osm. R. T., S. Ferdinand
15 S		KV., Med osmino, S. Janez	31 P	VO. PO.	Presveto Srce Jezusovo, (Marija srednica milosti).
16 Č		Med osmino, S. Ubald šk.			

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

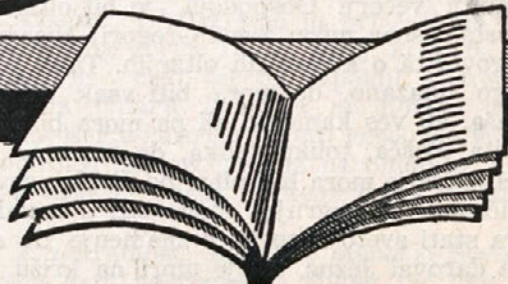
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-V.
Maj

P. KRIZOSTOM:

Pri šmarnicah

*Orgle božajo mi dušo
s svojo žametno roko.
Sladki vonj kadila plava
kakor pajčolan v nebo ...*

*Sredi lučic vrh oltarja
kip blesti se Matere,
Matere najslajše moje,
ki mi usliši prošnje vse.*

*Želja vroča podrhteva
mi na ustnih venomer:
»Mati, glej, otrok Te kliče
v tih majniški večer ...«*

*Moja prošnja brez besede
k rajski Materi kipi:
»Mati, reši domovino,
vojske blazne nas otmi!*

*Stegni svojo roko belo
nad domovi našimi,
da sovražnik krvoločni
jih v posestvo ne dobi!*

*Mati, Ti izpolniš vedno
željo mojo sleherno —
ne zavrzi je, ko prosim
za domovje miljeno ...«*

*Orgle božajo mi dušo
s svojo žametno roko.
Vrh oltarja Mati moja
se smehlja dobrotljivo.*

*Sredi lučic, sredi cvetja
Mati milostno stoji.
S svojo snežnobelo roko
moji duši mir deli ...*

Božji dnevi

Sveta maša, ki smo se je ob Gospodovih dnevih dolžni udeleževati, se opravlja na oltarju. Pri cerkvenih pisateljih pomeni oltar največkrat Kristusa ali njegovo Telo, včasih tudi grob ali betlehemske jaslí.

Kakor pri zadnji večerji Gospodovi, je bil oltar v prvih stoletjih krščanstva preprosta lesena miza. Sveti Gregorij Nisajski in sveti Janez Krizostom pa že govorita o kamenitih oltarjih. Tako je prišlo v navado, kar je zdaj strogo ukazano, da mora biti vsak oltar, na katerem se opravlja sveta maša, ali ves kamenit, ali pa mora biti vanj vzdana vsaj štirioglata kamenita plošča, toliko velika, da more na njej ležati sveta hostija in stati kelih. Dalje mora biti oltar od škofa posvečen. Imeti mora svete ostanke mučencev in pogrnen mora biti s tremi platnenimi prti. Sredi oltarja mora stati sveto razpelo, v znamenje, da se tukaj obnavlja daritev, katero je daroval Jezus, ko je umrl na križu. Med sveto mašo morata goreti vsaj dve voščeni sveči. Samo ena sveča med sveto mašo zadostuje le v sili; brez goreče sveče maševati pa ni dopustno.

1. Šesta povelikonočna nedelja. Evangelij je povzet po sv. Janezu, ko Jezus omenja pričevanje Svetega Duha in apostolov. «Kadar pa pride Tolažnik, ki ga vam bom jaz poslal od Očeta, ... bo on pričeval o meni. Pa tudi vi boste pričevali, ker ste od začetka pri meni.» (Jan 15, 26—16, 4.)

Za nas izzveni zadnji stavek Gospodovih besed takole: Pa tudi vi boste pričevali, ker nosite moje ime. Sveti Tomaž Akvinski pravi: «Kristjan je tisti, kateri je Kristusov. A Kristusov ne samo, da vanj veruje, ampak, da v njegovem Duhu krepostno živi in odmirá grehu, kakor je pisano: «Ako kdo nima Duha Kristusovega, ta ni njegov» (Rim 8, 9); in «Kateri so Kristusovi, so meso s strastmi in poželenjem vred križali» (Gal 5, 24). Sveti Ambrozij piše: «Če ti rečem kristjan, ti rečem svetnik: zakaj v Kristusu, čigar ime nosiš, prebiva vsa polnost božanstva. Če si prisvajaš ime, si moraš prisvojiti tudi vsebino imena, hrepeneti moraš po svetosti. Kaj bi ti pač pomagalo biti kristjan, če krščansko ne bi živel.»

O prvih kristjanih je nekdo zapisal: «Vsaka tujina jim je domovina in vsaka domovina jim je tujina. Živijo na svetu, a dom so jim nebesa. Pokorijo se postavam, a njihovo življenje je nad vsemi postavami. Ljubijo vse, četudi jih preganjajo in morijo. Ubogi so, pa mnoge bogatijo; pomanjkanje trpijo, pa vse imajo. Skratka, kar je duša v telesu, to so kristjani v svetu.»

Da bi bilo še danes tako! Da bi vsak kristjan, podobno Jezusovim besedam: «Kdor vidi mene, vidi Očeta» — mogel reči: kdor vidi mene, vidi Kristusa! — «Če bi ugasnili evangeliji in vsi sveti spomini apostolskega krščanstva, ki so se v pismu in izročilu ohranili do današnjih dni, bi v pravem kristjanu morali zopet videti in slišati blesk Jezusovih oči, zvok njegovega glasu, mehko in silo njegovih rok, utrip njegovega srca» (Lippert). Pač čisto v duhu Jezusovih besed: «Vi ste luč sveta.» (Mat 5, 14.)

2. Binkoštna nedelja. Binkošti so dopolnitev velikonočnega praznika. Naše odrešenje je bilo dovršeno s smrtjo in vstajenjem Jezusa Kristusa. S prihodom Svetega Duha je bilo delo Jezusa Kristusa potrjeno in naše odrešenje slovesno oznanjeno. Cerkev je bila že ustanovljena. Na Bin-

košti pa je Sveti Duh v to skrivnostno Telo Kristusovo dihnil nadnaravno življenje. To življenje svete Cerkve se je na Binkošti svetu razodelo in razodevalo se bo ob navzočnosti Duha resnice in milosti vse dni do konca sveta.

Binkošti so praznik rodovitnega krščanstva. To pa je v tem, da pravemu kristjanu vera in življenje ni dvojno, ampak mu je vera življenje in življenje mu je vera. Pravi kristjan je tisti, ki v njem gori ogenj, o katerem pravi Kristus: «Prišel sem in prinesel na svet ogenj in kaj drugega hočem, kakor da gori.» To je ogenj, ki je na binkoštni praznik zagorel nad apostoli in v njih ter jih napolnil s Svetim Duhom; ogenj neomajne vere, ki ga viharji življenja ne morejo ugasiti, ampak ga razplamtijo k še silnejšemu žarenju; ogenj nesebične in sebe pozabljajoče ljubezni, ki je nasprotja in razočaranja ne ohladijo, ampak postane ob njih le še bolj ogrevajoča; ogenj Svetega Duha, ki smo ga prejeli pri sveti birmi.

Sveta birma je zakrament, ki nas z milostjo Svetega Duha utrjuje v sveti veri. Poveča nam posvečujočo milost ter nas s tem še tesneje združi s Kristusom. Daje nam dejansko milost, da moremo sveto vero stanovitno spoznavati in po njej živeti. Z neizbrisnim znamenjem nas potrdi za vojaka Kristusovega in nam v posebni obilnosti podeli darove Svetega Duha: dar modrosti, dar umnosti, dar svéta, dar moči, dar vednosti, dar pobožnosti in dar strahu božjega.

Tistim, ki gredo k birmi, se dajejo botri, ki jim je dolžnost, da z besedo in vzgledom podpirajo birmanca v krščanskem življenju. V znamenje, da boter prevzame te dolžnosti, položi birmancu med birmovanjem desnico na desno ramo. Birmanski boter mora biti različen od krstnega, že birman, v primernih letih in dober katoličan. Za botra more biti brat, ne pa oče; lahko pa oče pravega botra nadomestuje pri obredu. Enako je s sestro in materjo; sestra more biti botra, mati pa more pravo botro le nadomestovati. — Deček naj ima le botra in deklica le botro. Samo iz važnega vzroka sme škof dovoliti izjemo. — Boter naj ima enega ali dva birmanca, birmanec pa ne več kot enega botra. Za botra ne sme biti ne redovnik in ne redovnica; pa tudi mašnik ne, razen če mu škof da za to izrecno dovoljenje. — Med birmanci in botri nastane duhovno sorodstvo.

Na sveto birmo se je treba pripraviti in se za njo troedinemu Bogu hvaležno zahvaljevati. Dobra priprava je sveta spoved in molitev, najlepša zahvala pa krepostno življenje, zvesto spolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi. Samo to namreč razodeva pravega vojaka Kristusovega, ki se ne da odvrniti od dobrega in ne zapeljati v greh.

3. Prva pobinkoštna nedelja: Praznik Presvete Trojice. (Mat 28, 18—20) «Jezus je pristopil in jim spregovoril te besede: Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode in krščajte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.»

V teh besedah božjega Učenika je temelj verske resnice o Presveti Trojici. Ko je svetega Frančiška Asiškega eden njegovih sobratov prosil, naj mu dovoli študirati, mu je svetnik odgovoril: «Ponavljaj večkrat besede: Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu in našel boš največjo modrost, ki je v spoznanju troedinega Boga.»

Nauk o Presveti Trojici je vesela skrivnost, resnica, ki jo je Bog razodel in jo zato moramo verovati, četudi je ne moremo doumeti. Je pač za naše spoznanje odmaknjena v nedogledno daljavo. Oče je Bog; Sin je Bog; Sveti Duh je Bog. Različni so v osebah, a vendar en sam

Bog. Sin je Očetova Beseda v osebi; Sveti Duh je ljubezen med Očetom in Sinom v osebi. Vso večnost tako. — Kdo to razume? Ne vi, ne jaz. Največji učenjaki so skušali prodreti v to skrivnost, a prevelika je. Jasno, da je ne smemo zanikati, če je ne razumemo. Saj še mnogokaj lažjega ne moremo razumeti, kako bi pač mogli skrivnosti božjega bistva in življenja. «S trudom najdemo, kar je pred očmi, kdo bo preiskal, kar je v nebesih?» pravi Modri (9, 16).

Pa nam je skrivnost troedinega Boga vendarle blizu. Takrat namreč ko je preko našega čela tekla krstna voda in je duhovnik govoril: jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha — se je zgodilo v nas čudo: Božji Duh je premagal temo izvirnega greha in nam dušo napolnil z novim, božjim življenjem. Oživljena, posvečena in očiščena duša je postala dom Presvete Trojice; vse tri božje osebe so prišle k nam in v nas ostanejo, dokler ne pride v dušo smrtni greh.

Pazimo nase, monštranca smo, ki nosi v sebi Troedinega! «Bodite sveti, ker je svet Gospod vaš Bog» (3. Moz 19, 2).

4. Druga pobinkoštna nedelja: Prilika o veliki večerji (Lk 14, 16—24). «Neki človek je napravil veliko večerjo in jih je mnogo povabil; a začeli so se vsi hkrati izgovarjati.» — Vemo, da je ta človek podoba Boga, ki nam je pripravil večerjo večne blaženosti in nas povabil, da te blaženosti postanemo deležni. Da se morda tudi mi ne bi izgovarjali! Da nas ne bi veselje premotilo in nam oslepilo oči duše!

Veselo na delo za Boga in za blaženost v Njem!

P. HUGO:

Krščanska družina

Mož

Kar lepo možko se pomeniva, kot se za možake spodobi. Ti torej misliš, da si se torej s tistim svojim zakonskim »Da! Hočem!« uredil. Ko si zapazil krvavečo rano je bilo že prepozno. Kaj ti je kot možu, zlasti kot krščanskemu možu vrednemu tega imena zdaj storiti? Da ne smeš posnemati neumnih kur, ki plešejo in drajnajo po kurniku sem in tja ter iščejo izhoda, to že veš. To prepusti ženskam v moških hlačah. Mož, ki pred žensko, ki morda ne razpolaga z drugim orožjem kot z jezikom, vrže puško v koruzo in zbeži z zakonske fronte, ali vsaj misli na pobeg, zasluži odlikovanje z ajčjih peta z ušesi. Seveda bi bilo treba ta red za zakonske begunce šele ustanoviti.

A preden se pomeniva, kako lahko bolj častno končaš zakonsko vojsko, naj malo apeliram na tvojo možko in krščansko vest. Kdo je prav za prav kriv, da so se vama srca razporočila? Ti boš najbrž vso krivdo zvalil na njo. Kajti od svetovne pa do zakonske vojske se vsi bojujoči narodi in vsi zakonski dvobojevniki preverjajo, da je pravica na njihovi strani, zato morajo zmagati. Seveda je izključno, da bi mogli imeti vsi prav. Jaz, kot neinteresiran in nepristransk opazovalec, nasplošno vsaj to lahko rečem, da je veliko zakonskih mož samih največ krivih, da zakonski voz škriplje in cvili. Vsaj za naše razmere to lahko trdim.

Drugače je n. pr. v Ameriki in gotovo še marsikje, kjer je civilen zakon v cvetju. V Ameriki je vsaj v nekaterih zveznih državah, zlasti v Nevadi, civilna poroka, razporoka in zopetna poroka lažja kot vsaka

kravja kupčija. Tamkajšnji moderni pogani se te svobode kajpada pridno poslužujejo, ženske še bolj kot moški. Ako čedna ženska ne ve, kako bi si svojo eksistenco zasigurala, kakega petičnega moškega ujame na svoje limanice, da se pred biričem poročita. Kaj je ženski često za dedca, ampak le za denar. Po poroki ji ni težko najti vzrok za razporoko. Ker je pa seveda samo on kriv, da ne gresta skupaj, je obsojen na vzdrževalnino ali vsaj mastno odpravnino. Našla je, kar je prav za prav iskala.

Pri nas zaenkrat vendar še nismo tako daleč. Kako dolgo ne vemo. A ko bi bila danes ali jutri tudi pri nas razvita ta zastava poročne svobode, bi bili možje prvi, ki bi hoteli pod njo. To pa zato, ker so versko tako hladni in dosledno moralno taki slabiči. Naše žene splošno versko še niso tako na bobnu, posebno na deželi ne. Zato zakonski križ, ki so si ga naložile, mnogo lažje nosijo kot možje, ne da bi mislile na kak izhod. Ker bi tudi možem rade predstavile to oporo, pride često do boja. Mož, če je to vzrok, da se ne razumeta, ker ona hoče, da bodi zakon krščanski, ne poganski, potem kar lepo sam sebi na prsa potrka in reci: *Mea culpa, moja krivda!*

Čudno, ko si kdo izbere nevesto, bi najrajši vedno pri njej tičal. Skrbno se ogiblje vsega, kar ve, da bi jo užalilo ali bi mu jo utegnilo odtujiti. Še v cerkev, kamor morda prej ni hodil več, začne zopet hoditi. Celo k sv. zakramentom ga

P. Batoni: Sveta Družina.

spravi, ki so bili zanj že premagano stališče. Kratko kot vosek je v njenih rokah. Ko bi kot zakonski mož tako delal, kar je dolžan, kar prej ni bil, bi morda prav lepo vozila. Toda kaj se pogosto zgodi? Mesto da bi v njeni družbi iskal razvedrila, ga išče med svojimi pivskimi bratci. Za molitev, za cerkev, za sv. zakramente nima nikakega smisla. Z njo je oduren kot s kako deklo. Če nisi morda tudi ti tak čudak postal? V tem slučaju moraš zopet reči: *Mea culpa, moja krivda!*

Predaleč bi me zavedlo še nadaljno to izpraševanje tvoje vesti, ki bi končno itak ne pomagalo dosti. Kajti nihče si ne pusti rad od drugega vesti izpraševati. Kar sam sebi prizna, drugemu utaji, če le more. Zato sem dejal, da samo apeliram na tvojo moško in krščansko vest. Sam si jo nepristransko izprašaj, če v koliko si sam kriv, da vama kar ne gre skupaj. Najprej boš moral to odpraviti, potem boš še lahko njo dolžil. Drugače bi ti veljalo, kar je Gospod dejal tožnikom zakonolomne žene, ki so zahtevali zanjo smrt s kamenjanjem. »Kdor izmed vas je brez greha,« jim je rekel, »naj prvi vrže kamen vanjo.« (Jan 8, 7—8.)

Kaj pa če je le res, da je vsaj maxima culpa, največja krivda na njeni strani? Tudi to se zgodi in odkar je moderni versko-moralno tako plitvi duh, zajel tudi ženstvo, se vedno pogosteje dogaja. Kdor je res mož, pameten in prevdaren, čeprav ne ravno veren, ne bo takoj mislil na pretrganje diplomatskih zvez, ampak bo pred vsem skušal najti vsaj kak modus vivendi, način, kako bi z njo vsaj diplomatsko kar najbolj izhajal, če je že sonce ljubezni za goro šlo. Kaj se da v takem slučaju doseči, je živ dokaz staropoganski modrijan Sokrat.

Tako slabo menda z ženitvijo še nihče ni zadel kot on. Njegova Ksantipa se smatra za lik žene, kakršna ne sme biti. Kaj je on od nje prestal, ne da bi mislil na pretrganje diplomatskih zvez, je skoraj neverjetno. A ker je resnično, mu je kot modrijanu v čast. Nekoč ga je obiskal njegov bivši učenec Alkibijad. Kaka druga, kolikor toliko uvidevna žena, bi bila vesela takega obiska in gostu ljubeznivo postregla. Ksantipa je pa radi neke malenkosti prav takrat napravila tak kraval, da se je učitelj učencu v srce zasmilil radi take »boljše« polovice. Sočutno a obenem občudovaje mu je dejal, kako le more to prenašati. On mu je pa čisto miren odgovoril: »Jaz sem se na zmerjanje in regljanje moje Ksantipe tako navadil, da me prav tako malo vznemirja, kot ropotanje mimo drvečega voza.«

Ksantipo je ta njegova smehljajoča hladnokrvnost le še bolj jezila, čeprav je ni hotel z njo izzivati. Ko se je nekega dne njena nevihta zopet razbesnela nad njim, je smehljaje vstal, da gre iz hiše. Ona pa v svoji onemogli jezi skoči, zgrabi posodo z vodo in mu jo pljuske na glavo, ravno ko je prestopil prag. Sokrat je pa sosedovim, ki so stali na pragu in to opazili, smeje dejal: »Sem mislil, da bo kaj takega. Kajti po grmenju se navadno ploha vlije.«

Mož, kaj meniš, da boš svoje hlače zapravil, če posnemaš Sokrata, ako je tvoja boljša polovica v bližnjem sorodu z njegovo Ksantipo? Sokrat velja za enega svetovnih modrijanov, katerega ime se z občudovanjem in spoštovanjem izreka, čeprav je poteklo že nad 2000 let, kar je kot mučenec svojega prepričanja umrl. Njegova Ksantipa pa že prav tako dolgo živi in bo z njim živela kot največje strašilo zakonske žene. Tedaj brez strahu za svojo čast in oblast z njim hladnokrvno in dobrodušno lahko molčiš, kadar bo začelo kaj grmeti in treskati ali magari da se še kaka ploha vlije. Prepričan bodi, da jo boš z molkom mnogo prej ukrotil, kot če sto tisoč zelenih naščuvas nanjo in jim še sam pomagaš, ne samo z besedo, ampak tudi z roko in ne prazno.

A kot krščanski mož se ne smeš zadovoljiti le s tem, da bi s svojo zakonsko polovico nekako politično izhajal, ampak moraš biti z ljubeznijo povezan z njo, kot Kristus s Cerkvijo. O tem sva že zgoraj nekaj slišala, a bova prihodnjic še malo več.

Z r n j e.

1. Na bližnjem moramo gledati samo čednosti in dobra dela. Njegove napake moramo s svojimi velikimi grehi pokrivati. S v. T e r e z i j a.

2. Iz samega hrepenenja, da bi postali dobri angelčki, pozabimo postati dobri ljudje. S v. F r a n č i š e k S a l.

3. Zajec je podoba velike noči zato, ker speč gleda. Speč pomeni smrt, gledajoč življenje oz. vstajenje. Že v katakombskih slikah je bil podoba vstalega Zveličarja.

Slava Bogu in mir ljudem!

Mašna knjiga povzame te prošnje v šest skupin, ki jih na sliki ponažoruje šest krogov. Šepetaje moli mašnik te molitve pred in po spremenjenju, kakor bi se otrok zaupno pogovarjal z očetom. Ob sklepu pa nas pozove, da se pridružimo njegovim prošnjam z Amen. Tako moli tik pred Očenašem. Te molitve so prava visoka šola res občestvene, katoliške molitve, dočim so naše zasebne molitve večinoma tako ozkosrčne.

Od sto molitev, ki se dvigajo iz človeških src, je najmanj devetdeset gotovo prošenj za osebne potrebe. V bogoslužnih molitvah sv. Cerkve pa stoji vedno in povsod Bog na prvem mestu, potem pa božje kraljestvo, sv. Cerkev. In tako se zbere pri vsaki sv. maši pod križem trojna Cerkev: vojskujoča, zmagoslavna in trpeča, saj vsej dotekajo v vseh časih vse milosti s križa. »Ko bom povišan, bom vse k sebi pritegnil,« je rekel Gospod in to vrši pri vsaki mašni daritvi.

Prvo pritegne Gospod k sebi svojo ljubljeno nevesto sv. Cerkev s papežem, škofom in vsemi, ki so pravoverni in delajo za katoliško in apostolsko vero. Tik ob Jezusovi desni strani vidite v krogu papeško in škofovsko mitro ter dva ključa, ki pomenita pravico zavezovanja in razvezovanja. Molimo tudi mi takoj po Svet... za sv. katoliško Cerkev, da bi ji dobri Oče podelil mir, jo varoval, zedinil in vodil. Saj v teh nemirnih dneh papež, škofje in duhovniki še posebno potrebujejo podporo od strani vernikov, podporo zlasti v neomajni zvestobi in molitvi.

Sledi spomin živih, ko se mašnik s sklonjeno glavo v tihi molitvi spominja iz velikega občestva vernih posebej tistih, za katere mašuje in kateri so se mu v molitvah priporočali, nato pa vseh pričujočih in tudi njihovih svojcev. Zato je utemeljena lepa misel naših vernih dedov, da naj bi od hiše šel vsaj eden, vsak dan k sv. maši po blagoslov za vso družino. Molimo tu za svoje starše, sorodnike in dobrotnike, za umirajoče, za zakrknjene grešnike, za voditelje narodov in sploh vse, ki so molitve najbolj potrebni. Na ta drugi spomin te opomni na sliki krog z oljčno mladiko, ker poje 127. psalm: »Tvoji otroci so kakor sveže oljne mladike okrog mize.«

V tretjem spominu se dvignemo v nebo in pokličemo na pomoč kot priprošnjike naše ljube svetnike. V prvi vrsti preblaženo Devico Marijo, sv. apostole in mučence in vse svetnike. »Po njih zasluženju in prošnjah nam daj, da bomo v vsem deležni tvojega varstva.« Priporočiš se lahko še svojemu farnemu patronu in krstnemu patronu, dnevnemu svetniku in tistim, do katerih gojiš posebno zaupanje. Na sliki te opozarja na

tretji spomin pred posvečenjem krog zgoraj z lilijo, palmami in zvezdicami.

Po posvečenju je najprej spomin rajnih, »ki so šli pred nami v večnost z znamenjem vere in počivajo v miru.« Tudi naša pot gre proti večnosti. Preskrbimo si prijateljev na onem svetu! Kdo je bolj hvaležen ko duša, ki jo z daritvijo sv. maše rešiš vic. Poleg duš, za katere si dolžan moliti, se spominjaj posebno rad pozabljenih duš, kakor tudi Cerkev vedno moli za vse duše v vicah: »Te in vse, kateri počivajo v Kristusu, sprejmi, prosimo, Gospod, na kraj življenja, luči in miru.« Na to molitev te spomni na drugi strani gornji krog, kjer je bel golobček z oljčno vejico, z znamenjem miru in sprave z Bogom v kljunčku. Tako poleti duša iz vic v božje naročje.

Mi grešniki molimo skromno zase šele na predzadnjem mestu, vsem drugim smo dali prednost. Ta molitev je značilna po veliki ponižnosti; ne sklicujemo se na svoje zasluženje, marveč edino na obilno božje usmiljenje in prosimo, da nas dobri Bog sprejme v družbo svojih svetnikov. V krogu ob Jezusovi levi strani vidite krog s sidrom, znamenjem našega upanja. K njemu se ozirajo ribice v morju, to smo mi grešniki v razburkanem morju tega sveta. Na svetnike spominjata dve zvezdici.

Prošnja za blagoslov vsej prirodi je na zadnjem mestu. Kako lepa je ta misel. Dvoje prirodnih stvari: kruh in vino je izbral Jezus za podobi, s katerima zakriva svojo skrivnostno pričujočnost med nami. Naj bi od teh dveh posvečenih darov kruha in vina, ki jih vidite v zadnjem krogu v starokrščanskih večjih posodah, rosil božji blagoslov tudi na vse ostale prirodne darove, ki jih ljudje vsak dan potrebujemo, zlasti na naša žitna polja, ki jih predstavljajo ob strani žitni klasi in vmes križi, znaki blagoslova. Za ta blagoslov prosimo, ko zaključujemo prejšnjo molitev za nas grešnike s pomembnim sklepom: »Po Kristusu, Gospodu našem. Po katerem vse te darove, Gospod, vedno ustvarjaš, posvečuješ, oživljaš, blagoslavljaš in nam deliš.« Ali razumete sedaj, zakaj so naši verni predniki hoteli imeti cerkvice sredi svojih vasi in goric? Da bi rosil blagoslov z njih oltarjev na vso okolico. Ne le pri procesiji z Najsvetejšim, marveč pri vsaki maši blagoslavlja božji Zveličar z oltarja ves kraj in vse ki v njem prebivajo, tudi polja in zemlje sadove.

Udeležujmo se odslej sv. maše bolj pobožno in pridružimo se s svojimi molitvami slavospevom angelov, ki neprestano Boga slave: »Svet, svet, svet si Ti, Gospod nebesnih čet. Polna so nebesa in zemlja tvoje slave.« Saj nas na to spominjata dva angela na sliki, ki božje veličastvo z veseljem proslavljata. Če bomo dali Bogu dolžno slavo, bo tudi Bog nam dal zaželen mir.

P. SALEZIJ:

„Križa teža in plačilo“

Lepa ilustracija k temu geslu našega ljubljanskega vladike je navada, ki jo imajo ponekod pri velikonočni procesiji, da namreč pred vstalim Zveličarjem nosijo znamenja trpljenja Gospodovega. Naš Gospod je preko Kalvarije šel v vstajenje in poveličanje. To nam bodi v tolažbo. Tudi mi gremo tako pot. Čim bolj človek z leti zajame smisel življenja, tem bolj je v tem potrjen. Cel narava sama nam je živa priča tega. Ko smo jo gledali v hudi zimi vso ledeno, zamrznjeno in pokrito z debelim snegom,

se nam je zdelo skoro nemogoče, da bi jo čez par mesecev videli vso spremljeno, zeleno in brstečo, prekipevajočo v rasti. Pa se je le zgodilo, četudi morda bolj počasi in premišljeno.

Podobno je tudi v življenju posameznikov in narodov. Kako vesel je n. pr. kmetič, če vidi v jeseni, da je njegovo naporno delo kronano z dobro letino, da mu je polje bogato obrodilo. Nekako zadoščenje čutijo gotovo tudi delavci, če je kljub premnogim njihovim žuljem zrastle s tal mogočna stavba, ki bo v ponos njim in stavbeniku. Učenjak se vzradosti, če je slednjič razvozljal zapleten slučaj, radi katerega je prečul marsikatero noč. Šolnik je prepričan, da njegovi opomini niso bili zaman, če vidi, kako se njegovi učenci odklikujejo ne samo v učenosti, ampak tudi v lepem vedenju, da v življenju niso ozkosrčni, malenkostni in prepirljivi itd. Tudi prizadevanja tega ali onega naroda, ki je radi grabežljivosti svojega soseda zašel v sužnost, se bodo ob svojem času splačala, tedaj, ko bo vstal in zaživel svobodno in neodvisno življenje, do katerega ima enako pravico, kakor njegov krivični sosed.

Ko torej vse to vemo in nam vsakdanje življenje isto tudi potrjuje, bomo lažje prenesli marsikatero težavo in morebiti celo nerazumljivo krivico. Pa tudi sami bomo raje krotili svojo k slabemu nagnjeno naravo, da bomo tako postali popolnejši in značajnejši ljudje. Prav pravi neki pisatelj, ko piše: «Trnje je ogenj, ki izjeda v človeku vse, kar je nizko in neplemenito. Človek se mora vedno nahajati v stanju brušenja, da postane iz njega sijajni biser, lepa in prikupljiva duša.» Veliki škof Kepler pa ne iz njega malo modrosti v tistem, ki ni skozi solzo gledal svet. Zato se ne bomo čudili, če že kraljevi pevec David v svojem 9. psalmu (v. 21) poziva Boga: Postavi Gospod strahovalca čez nje: naj spoznajo narodi, da so ljudje!

Pa ne samo mi sami bomo prejeli plačilo radi križa teže, ampak tudi drugim bo to v korist. Plemeniti, notranje izčiščeni ljudje imajo po navadi sočutje z bližnjim; tudi se jim zdi podlo, delati krivico zlasti takim, ki si sami ne morejo pomagati, ki so slabotni in neznatni. Neplemeniti, surovi ljudje pa so kakor volkovi; čaka jih tudi usoda volkov. K temu povdarja znameniti vzgojeslovec Foerster: «Kdor je sam volk in razodeva v občevanju z ljudmi le volčjo naravo, naleti povsod na volkove. Še novo čredo jih privabi iz gozdov, dokler slednjič volkovi njega samega ne požro.»

Zato pa je edino pametno, voljno iz božjih rok sprejemati križe in težave. Plačilo nam ne bo izostalo. Ne samo ono na drugem svetu, ampak že tukaj na zemlji. Gospod Bog namreč hoče ohraniti lepo harmonijo v naši duši, zato sproti polaga utež na ono stran tehtnice, ki se je vzdignila kvišku. Ob težki uri preizkušnje vzklijejo tudi razne vrline in čednosti iz naše duše, tako da je že modri Seneka dejal, da so plemeniti samo oni, ki trpijo. Tisti, ki so vse to imeli pred očmi, so radi trpeli. Zavedali so se, da je z njimi, kakor z drevesom: Če hočemo, da postane žlahtnejše in obrodi boljše sadove, je cepimo in obrezujemo.

Še rajši bomo nosili svoje križe, če pomislimo, da nas bodo le-ti približali Gospodu Bogu. Sv. Avguštin je po izpreobrnjenju priznal, da bi se bil pogubil, če ga ne bi bili križi do uničenja potrli. Ako se ustavimo n. pr. pri izgubljenem sinu, se nam pri njegovi vrnitvi nehote zbudi vprašanje: Ali bi se bil sploh kedaj vrnil k očetu, če bi se mu bilo na tujem godilo dobro? Gotovo nikoli. Ker pa so ga obiskale razne nadloge, kakor lakota, pomanjkanje in zaničevanje, se je pod pritiskom trpljenja slednjič vdal in se ves spokojen vrnil. Obrnimo tudi svoj pogled nekoliko v vsakdanje življenje ter se vprašajmo: Kedaj prav za prav ljudje obljublja

božja pota in se tesneje oklepajo svojega Boga? Ali mar tedaj, ko se jim srce smeje v razsipnosti sreče in zdravja? Ali ne veliko bolj v stiski in hudi bolezni? In zopet: Kedaj bolj prisrčno molimo k Bogu? Ali ne tedaj, ko je v skrajni nevarnosti življenje dragega nam bitja?

Če je tako, ima pač prav sv. Gregor, ko trdi: Nadloge, ki stiskajo naše srce, nas prisilijo, da se vrnemo k Bogu. Ob teži križa mislimo tudi na to in še na prejšnje, da nas križi notranje prenovijo ter nas store sočutne nasproti našemu bližnjemu. Če se bomo vsega tega vedno zavedali, bomo tudi v najtežjih trenutkih našega življenja ostali mirni in Bogu vdani. Še prej pa se bo to zgodilo, če tudi večnega plačila ne izgubimo izpred oči, ki se ne da primerjati z najboljšo nagrado na tem svetu.

P. HUGO:

Ob smrti očeta Molitvene osmine

(Nadaljevanje.)

S. Lurana ni mogla počakati spomladi. Že sredi decembra po tistem dogovoru z Rev. Wattsonom 1898., je v spremstvu neke uboge deklice, kateri je bila botra, zapustila svoj dom v Warwicku, N. J. in odšla k svoji Porciunkuli. Stanovanje jima je dala neka zapuščena farmerska kočica, katere edina prednost je bila, da je bila vedno zračna, kajti veter je kar skozi pihal. Le Franciškov idealizem je zmožen žrtev, ki jih je morala S. Lurana tisto zimo doprinesti.

S prvo spomladjo 1899. se je z vso vnemo lotila dela, da čim prej zgradi materin dom za svoje bodoče duhovne hčerke. Marsikaj je bilo treba pripraviti, preden je mogla začeti z gradnjo. A za kresni dan istega leta je že vabila na blagoslov ogelnega kamna. Med slavnostnimi gosti je posebno pogršala Rev. Wattsona. Rad bi bil prišel, a ni mogel. Po tistem zgodovinskem razgovoru z njo 7. okt. 1898., ko je postala ustanoviteljica obeh novih redovnih družb gotova stvar, je tudi on odšel v noviciat k anglikanskim očetom sv. Križa, da se usposobi za očeta lastne redovne družbe.

A po dovršenem noviciatu, v pozni jeseni 1899, se je tudi on nameril v graymoorsko puščavo. Med potjo je spraševal voznika, če je kje tam kaka votlina, ki bi ga za toliko časa kot puščavnika sprejela, dokler ne pride do lastnega doma. Ni mu vedel povedati. Pa mu tudi ni bilo treba iskati takega stanovanja. Sesterna hiša je bila v surovem stanju gotova in pod streho, a brez vrat in oken še bolj pa brez druge oprave. V njej se je do nastopa najhujše zime nastanil in na skromni pečici sam pripravljaval borno hrano. Ko je pa začel strupen mraz pritiskati, mu je podvzetnik, ki je stanoval v neki eno miljo oddaljeni farmerski hiši, odstopil svojo shrambo za barve. Tam si je uredil ležišče. Špranje pri oknu je pa s kositrom praznih škatel od barve zadelal.

Tudi on je šel takoj ob prihodu v Graymoor na oglede, kje bi postavil dom za svoje duhovne sinove. Ko se je povzpел na nek grič, je ves vznihčen zaklical: »Tu-le bo stal bodoči samostan in ta grič se bo imenoval grič sprave.« Bil je naprodaj in za nizko ceno. Samo 300 dolarjev bi odštel, pa bi imel 24 oralov zemlje. Toda on je bil nemanič. Še preden je napravil redovne obljube, se je zaročil s Franciškovo nevesto siromaščino. Ne le ničesar ni imel, ampak tudi ni hotel ničesar imeti. Zavezal se je celo, da

noče za svoja duhovniška opravila nikakega plačila sprejemati. Je pa trdno veroval, da se bo našel dobrotnik, ki bo tisti grič zanj plačal. In ni se motil. Osebnostno neznan dobrotnik, dr. Taylor, pristaš oxfordskega gibanja, na zunaj angleščan, na znotraj katoličan, mu je poslal ček za 300 dolarjev.

Sestrinji dom, ki ga je S. Lurana krstila na ime Dom sv. Frančiška, je bil z ameriško naglico dovršen. In tudi S. Lurana ni bila več sama. Že se ji je pridružilo par bodočih duhovnih hčerk istih vzorov. Po novem letu 1899. so se nastanile v novem domu. Njegova kapela je bila 25. jan. 1899., tedaj ravno na praznik Spreobrnjenja sv. Pavla, priča skromne, a ganljive slovesnosti. Rev. Wattson si je nadel v njej redovno obleko sv. Frančiška. Si je nadel, pravim, ker je bil sam kandidat in celebrant pri tej preobleki. S. Lurana mu je zvečer položila na oltar narejeno redovno obleko. On je po običaju nekdanjih viteških kandidatov pred to novo obleko Kristusovega viteza držal nočno stražo. Do polnoči je pred njo premišljeval o viteških dolžnostih, ki jih bo z njo sprejel in molil, da bi jih tudi viteško v njej vršil.

Opolnoči se je dvignil, pristopil k oltarju in jemal posamezne kose redovne obleke z oltarja, jih poljubljal in spoštljivo nadeval. Priče so bile Bog, preblažena Devica in nevidni zbor angelov. Nato se je do ranega jutra zahvaljeval za veliko milost, ki mu jo je Bog naklonil. S tem je začel svoj frančiškanski redovni noviciat. Leto in pol za tem je položil v roke anglikanskega škofa dr. Collemana iz Delaware svoje redovne obljube in si ob tej priliki privzel redovna imena P. Pavel, Jakob, Frančišek. Navadno pa se je pozneje imenoval le P. Frančišek.

S. Lurana je svoj frančiškanski noviciat že s sv. Frančiškom prejšnjega leta začela. Na isti dan bodočega leta je pa položila v roke P. Frančiška, od škofa pooblaščenega, svoje slovesne redovne obljube. Slovesnosti se je udeležilo več odličnih anglikanskih gostov. Tudi ona je hotela ob tej priliki spremeniti svoje krstno ime Lurana Maria. Pa ji je eden gostov dejal, naj tega nikar ne stori, ker pomen imena Lurana tako lepo odgovarja cilju, ki ga ima pred seboj. Po naše to grško ime pomeni: odrešena, prerrojena, spravljenjena. Tako je ostala S. Lurana, a si privzela še imeni Marija, Frančiška.

Novi Frančiškovi družini sta se bujno razcvitali v ponos in up anglikanske cerkve v Ameriki. Njunjo notranje samostansko življenje je bilo podobno samostanskemu življenju katoliških redov v mladem jutru njihovega obstoja, polno duha molitve, spokornosti in apostolata v prid bližnjemu. Zato ju Bog resnice, ki nikomur ne odreče milosti prave vere, ako stori kar more, da bi jo našel, ni pustil tavati v somraku anglikanizma, ampak ju je povedel na sonce katoliškega krščanstva. Po srcu sta bili itak že dolgo katoliški. Saj sta že takrat zbirali za »Petrov novičič«.

Povod, da ste bili tudi na zunaj prelomili z anglikanizmom in se oklenili katolicizma, je dalo njuno glasilo »Svetilka«. Ta je za Svečnico 1. 1903. prvič posvetila, a s čisto katoliško lučjo. Tako-le se je predstavila: »Svečnica, lep praznik očiščevanja, ko je prišla v tempelj ona, ki je bila svetilka, 'Bleščečega zlata', noseča v naročju njega, ki je Luč sveta. Pač značilen dan, ko je prvič zasvetila naša Svetilka. Prižgali smo jo kot pričevalko stare vere, ki jo je učila angleška cerkev, preden jo je zločesti kralj odtrgal od središča edinosti. Mi smo prepričani, da naš Gospod želi, da ne samo molimo, ampak tudi delamo za edinost. Mesto da bi povečevali razlike med nami in Rimom, jih moramo zmanjševati in tako pripravljati pot spravi, po kateri kot kristjani vsi koprnimo . . . Svetilko postavljamo

pod varstvo Brezmadežne Device Marije, Kraljice nebes in zemlje in njenega serafinskega viteza sv. Frančiška Asiškega, svetnika krščanske edinosti, ki nima para.«

(Konec prihodnjic.)

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Sveti Bernardin Sienski

spoznavalec prvega reda

(20. maj)

«V Bernardinu, služabniku našega Odrešenika, se je razodela milost božja, da je zasijal svetu kot svetla zvezda in prepodil temo z nebeškim sijajem čednosti in učenosti.» S to hvalnico pričinja sveti Antonin Florentinski življenjepis našega svetnika, ki bo ostal vedno čudež svojega časa in ena izmed najbolj bleščečih zvezd na svetniškem nebu svete Cerkve. — Sveti Bernardin se je rodil leta 1380. v Sieni. Bil je tako pobožen in nedolžen, da so ljudje takoj prenehali z nespodobnim govorjenjem, če je kdo zaklical: «Bernardin prihaja!» Z vso nežnostjo se je oklepal božje Matere; vsak dan je obiskal njeno podobo zunaj mesta in njej se mora zahvaliti ne samo za poklic v redovno življenje, ampak tudi za mogočno doneč glas. Poleg te pobožnosti se je neprenehoma mrtvil in delal pokoro. Leta 1404. je postal frančiškan. Kot ljudski misijonar je prepotoval vso Italijo in je popolnoma spremenil tedanji izprijeni način življenja. Papež Pij II. ga je zato imel za drugega svetega Pavla. Ko je svetnik pretresel srca vernikov z resnimi besedami, je vanje nalil blažilno olje presvetega Imena Jezusovega in Marijinega. Obenem se je neprenehoma trudil za češčenje svetega Jožefa. Mnogo mest si ga je želelo za škofa. Toda v svoji veliki ponižnosti je odklonil vse časti in dostojanstva. Skopo odmerjeni prosti čas je posvetil premišljevanju, molitvi in pisateljevanju. V petih velikih knjigah je obelodanil razprave o katoliški moralki, ascetiki, mistiki, razlaga svetega pisma, pridige in krasno delo o svetem Jožefu. Poln zasluženja in čednosti ter očiščen v vicah preganjanj in trpljenja je umrl 20. maja 1444. Že čez šest let ga je papež Nikolaj V. proglasil za svetnika. Akvilski meščani pa so nad njegovim grobom sezidali krasno cerkev.

Premišljevanje: O nespodobnem govorjenju

1. Tako govorjenje škoduje tistemu, ki govori. Apostol opominja Efežane: «Nesramnost pa naj se med vami niti ne imenuje, kakor se spodobi svetim.» (Ef 5, 3.) Zato se je sveti Bernardin tako izogibal takemu govorjenju; zato je vse obmolknilo, ko se je on prikazal. Seveda moramo tudi v tej stvari razlikovati. Marsikatero krepko govorjenje se zdi nespodobno, pa ni, ker ni namen nespodoben. Kdor pa ima nečisto srce, ta kaj kmalu nespodobno govori. Zakaj «česar je polno srce, to usta govore». (Mt 12, 34.) — Kakšno je tvoje govorjenje?

2. Nespodobno govorjenje škoduje tistemu, ki ga poslušá. Zopet svari apostol: «Ne varajte se. Slabi pogovori kvarijo dobre nravi.» (I Kor 15, 33.) Zato je sveti Bernardin vsakega odločno zavrnil, ki je v njegovi pričujočnosti kaj nespodobnega rekel. Zakaj le prehitro vname

tako govorjenje notranje poželenje in spridi nedolžno srce. Tako govorjenje je prav posebno pogubno, če mu prisostvuje mladina in otroci. — Upri se vsekdar takemu govorjenju.

3. **Zoper nespodobnost se je treba oborožiti.** Nikoli ne smemo pozabiti, da smo zaradi izvirnega greha nagnjeni k zlemu. Zato ga sami od sebe ne bomo mogli nikoli premagati. Samo nadnaravna pomoč nas lahko obvaruje vsega hudega. Posnemajmo svetega Bernardina. On se je oborožil s svetim Imenom Jezusovim, z nežno pobožnostjo do božje Matere Marije in s pristrčno vdanostjo svetemu Jožefu. Razen tega pa se je neprestano mrtvil in bičal. — Moli neprestano: «Jezus, Marija, Jožef, razsvetlite nas, pomagajte nam, rešite nas. Amen.»

Cerkvena molitev

Molimo. Gospod Jezus Kristus! Svojemu svetemu služabniku Bernardinu si podelil posebno ljubezen do Tvojega presvetega imena; nam pa, prosimo, po njegovi priprošnji in zasluženju vlij duha Tvoje ljubezni. Ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

ENID DINNIS — K. R.:

Čudež sv. Antona

(Konec.)

Zelo je bil olajšan, ko je našel naravno razlago za »čudež«. Za te ljudi ni bilo zdravo, da si v svoji čudni pameti izmišljajo stvari in mešajo resnico in domišljijo.

Toda tu je bila Rezika, s katero je bilo treba računati. Meta je bila presneto zaposlena z najdenim zakladom, da bi mogla misliti na kaj drugega, in ostali so se vdali duhovnikovim besedam iz spoštovanja do njegovega stanu, le Rezika je premišljala.

»Potem pa je sveti Anton ubogi ženi vzel otroka in ga dal meni,« je rekla. »Zelo ljubeznivo od svetega Antona, kaj ne?«

»Verjetneje je, da se je uboga, slaboumna ženska naveličala deteta in ga odložila na močvirju,« je odvrnil župnik Koblar, »in po naključju ravno tam, kjer si ti ležala.« Rajši je videl, da je božja Previdnost posredno sodelovala. Ne smete pozabiti, da je bil prej župnik v mestu in da je vrhu tega študiral v tujini.

»Potem pa ji je sveti Anton rekel, naj ga položi tjakaj,« je pripomnila Rezika. »Sveti Anton je strašno velik svetnik.«

No, povem vam, da si je župnik Koblar dal za nalogo, da izsledi žensko, ki je ukradla Metino dete. Ni imel nobenega poželenja, da bi ubogo dušo kaznoval — na svetu ni bilo dobrosrčnejšega človeka, kot je bil on —, a hotel je na ljubo resnici pojasniti celo zgodbo.

Njegova poizvedovanja so imela uspeh. Prejel je sporočilo, da so prijeli potepuško žensko, ki je ustrezala opisu »slaboumne Tine« in ki je priznala, da je ugrabila dete iz zibelke, medtem ko je mati na njivi ogrebala krompir. Revo so poslali v zavetišče. Povedala je, da je hotela obdržati otroka namesto svojega lastnega, na poti pa je srečala pobožnega frančiškana, ki ji je velel, naj vrne dete materi. Imela je namen ubogati

ga, a ko je imela še približno uro hoda do vasi, se jo je polastil strah, da jo bodo z otrokom vred ujeli. Zato je navzlic duhovnikovim zapovedi hotela opustiti svojo namero. Tedaj pa se je naključilo, da je ugledala deklico, ki je spala ob cesti. Izrabila je prilžnost in položila speče dete tik zraven speče deklice in se skrivaj previdno odstranila.

Naslednji korak, ki ga je napravil župnik Koblar, je bil, da ugotovi, kateri patrov iz samostana je srečal to žensko. Zakaj na svetu mu niso bili tega sporočili?

Toda patri v samostanu so vsi od prvega do zadnjega zanikali, da bi kaj vedeli o tem dogodku. Bilo pa je neverjetno, da bi bil hodil tod okrog kak član njihovega reda brez njihove vednosti. Razen tega se jim je zdelo čudno, da bi bil kdo tatici ukazal, naj ukradeno dete vrne, ne da ji bil otroka vzel. Verjetneje si je ženska zgodbo izmislila, zlasti če je bila slaboumna.

Župniku Koblarju pa se je zdela Tinina povest zdrav protistrup zoper bujno zgodbo o čudežu, ki se je na njej pasla vsa vas. V nedeljo po maši je poslal po Reziko in otroku povedal, kako se je razblinila skrivnost, ki — mimogrede povedano — Reziki ni bila nobena skrivnost.

»Torej razumeš,« je dejal duhovnik, »bil je to neki frančiškanski pater, ki je rekel Tini, naj vrne otroka materi.«

Rezika je uprla svoje zaupljive oči vanj. »Kateri pater?« je vprašala. Župnik Koblar je zardel. »Bil je — e — neki tuj pater,« je odvrnil.

Reziki se je lice razjasnilo. »Potem je moral biti to sam sveti Anton,« je rekla. »Kako ljubeznivo od njega, da ji je velel, naj prinese dete prav k meni.«

Župnik Koblar se je vrgel v stolu nazaj in sedel brez besede. Rezika je bila zanj preveč.

A ko je tako sedel in motril malo, neogljenost postavico, se mu je mahoma posvetilo, kaj je pomenilo tisto romanje k oltarju svetega Antona. Ni čuda, ta mala, pohlevna stvarca je ob cesti zaspala in dala slaboumni Tini priliko, da je odložila otroka. Meta mora biti Reziki kar hvaležna, da je dobila dete nazaj. Prav tako se mu je posvetilo, ko je tako sedel, da je to ljudstvo s svojim neomajnim poglobljanjem v neminljive stvari deležno modrosti, ki je zaprta tistim, ki žive v velikih mestih. Duhovne predprave, ki so bile dodeljene tistim, ki so živeli v stoletjih velike vere, ljudstvu, ki je hodilo na težavne božje poti in srečavalo angele na poti, naj še zanaprej ostanejo dediščina teh preprostih ljudi, ki so tujei modernim predsodkom.

Še enkrat se je ozrl na bose in razmlinčene nožice, ki so bile napravile tako naporno romanje.

»Mogoče je bil,« je dejal.

»To me veseli,« je rekla Rezika resno. »To se pravi, da se sveti Anton ni razsrdil name, ko sem mislila, da so bile divje deklice.«

Redovni voditelji tretjega reda! Naš letni sestanek se bo vršil na binkoštni torek pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Podrobnosti o sestanku izveste iz posebne okrožnice.

Tretjeredniki! Molite za uspeh našega zborovanja!

Prvo slovensko tretjeredno romanje v Rim, Asiz in v Padovo

Romanje se vrši od 27. junija do 5. julija 1940.

Dnevi, ko se bo uresničilo, da bomo videli večno mesto Rim in sv. deželo Frančiškovo, sončno Umbrijo, ti dnevi so vedno bliže. Mnogi se jih srčno vesele. Na frančiškansko porto v Ljubljani se je prišel prigrisati mož, ki je star 91 let ter je že 75 let v III. redu in je rekel: »Veselim se romanja kot otrok, če se mu pove: k materi pojdeš.«

Še enkrat opozarjam: Do 1. maja naj bodo vsi priglasi ali na bližnji samostanski porti ali pa pri domačem g. župniku. Vsem župnim uradom smo poslali posebne plakate, ki so na njih vsa navodila za romanje. Če so jih gospodje pozabili obesiti na vidno mesto, opozorite jih!

Bazilika sv. Petra z vaticanom

Ne pozabite, da je treba ob prigrisatvi ali vsaj do 15. maja izročiti tri fotografije, oziroma eno rabite za pristojno glavarstvo, ki vam mora izdati dovoljenje za potovanje, drugi dve pa pošljite potom samostanskega predstojništva ali potom župnega urada vodstvu rimskega romanja v Ljubljano. Samostanom in župnim uradom so bile dostavljene posebne kuverte v ta namen.

Kot veste, v znesku, ki ste ga plačali za stroške potovanja, ni vračunana voznina od vašega doma do Ljubljane, ker tega sploh ni mogoče dati v račun, ker se vsak udeleženec pelje od druge postaje. Zaprtili smo pa železniško upravo, da boste imeli tudi tu polovično vožnjo. Na postaji boste zahtevali izkaznico K-13. V Ljubljano boste prišli 27. junija, če le mogoče že dopoldne, da nekatere stvari še uredimo. Tu boste lahko dobili tudi lire, če jih boste kaj rabili za privatne stroške v Italiji. Tisti dan bo na samostanski porti pri frančiškanih v Ljubljani deloval posebni

urad, ki bo zamenjaval dinarje v lire in bo dajal še druga navodila. Po postavi sme vsak udeleženec vzeti s seboj 260 lir. Sicer pa jih niti toliko ne boste potrebovali. Razne spominke kot: rožne vence, svetinjice, razglednice in drugo boste lahko dobili na vlakcu, da vam ne bo treba imeti težav radi jezika. Na vlakcu pa boste vse lahko plačali v dinarjih.

Prihodnjič vam bom povedal, kako boste vezali »punkeljček za rajžo«. Dal vam bom tudi navodila, kaj boste dali v svoje cekre in kovčke.

Za zdaj je najbolj važno, da ne odlašate s prigrisativjo, ker bi se znalo zgoditi, da vas pozneje ne moremo sprejeti. Tudi je lahko mogoče, da bo priglasecev preveč in bomo morali vse zamudnike odklanjati. Imena vseh udeležencev bi radi imeli o pravem času pri rokah predvsem zato, ker moramo število romarjev že prej naznaniti v Rim, v Asiz in Padova, da tam vse potrebno pripravijo glede hrane in stanovanja. Ni malenkost, 500 ljudi prenočiti. Zato, o pravem času se prigrisite! **Križev**

Berninijevo stebrišče z ozadjem Rima

teden je zadnji čas za prigrisitev. V ponedeljek 6. maja naj bodo vse prigrisitve odposlane v Ljubljano! Imena romarjev bi radi imeli tudi zato o pravem času pri rokah, ker bomo izdali posebno knjižico, kot navodilo vsem romarjem in v tej knjižici bodo tudi imena vseh udeležencev romanja. Knjižice boste dobili pred odhodom tam, kjer ste se prigrisali.

Mnogi se izprašujejo: Kaj pa če bo vojska? Ravno takrat se menda ne bo začela in mi je tudi ne bomo v Rimu napravili. Pa saj je sploh ne bo! Če bi pa prišla prej, pa ne gremo in boste dobili denar nazaj. K večjemu bi vam za tiskovne stroške odtrgali kakih par kovačev. To bi bila vsa nesreča. V splošnem bomo pa imeli pri svojem romanju ta namen, da bomo na svetih krajih povsod goreče molili za mir in prosili bomo Boga, naj nas obvaruje in reši vojske! V božje varstvo se bomo izročili in šli bomo. Sicer pa Rim ni tako daleč! Par ur, pa smo doli!

Na veselo svidenje!

P. Odilo Hajnšek O. F. M.
voditelj romanja.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljanska skupščina.

V pretečenem letu smo imeli dvakrat skupni sprejem novih udov (1. jan. in 20. avg.), sprejetih je bilo 38. med njimi 1 moški: dvakrat so opravili novinci obljube 29. jan. in 20. avg., obljub je bilo 31, med temi 5 moških.

Smrt pa nam ni prizanesla in izgubili smo poleg 56 drugih članov naše skupščine tudi večletnega zaslužnega prednika g. Ivana Čerņiča. Bil je zelo delaven in vnet sin sv. Frančiška, ki zasluži, da se ga tretjeredniki spominjajo v molitvi.

Previdnost božja pa je poskrbela za dobrega naslednika v osebi fin. inspektorja g. L. Bega, brata Ludovika, ki dasi je šele malo časa v tretjem redu, pozna vso zgodovino Frančiških otrok in požrtvovalno pomaga p. voditelju pri vodstvu. Bog naj ga nam ohrani!

Na lastno željo jih je izstopilo: 7.

Dosledno po smislu Vodila je naša skupščina v pretečenem letu podpirala ubožne člane ter vzdrževala enega dijaka v konviktu.

Vsakodnevno zadostilno sv. obhajilo smo v pretečenem letu po posameznih župnijah redno opravljali, kakor tudi vse molitve za žive, bolne in umrle, ki so bile pred leti vpeljane. Sodelovali smo tudi letos pri mašnem urniku za sv. očeta.

Krajevne tretjeredne shoda v Nazarjih se je naša skupščina dne 4. junija udeležila po posameznih članih.

V večjem številu in po svojem predstojništvu je poromala tretjeredna družina na ptujske slavnosti dne 6. avg. za 700 letnico minorit. samostana ter na vseslovenski tretjeredni tabor. S tem smo združili izlet na znamenito božjo pot k Materi božji na Ptujski gori, potem pa naprej v prijazno dolinico Zibike. Vsi udeleženci so se nad vse zadovoljni in duhovno pokrepčani vrnili ter zatrievali: »Lepo je bilo, ne da se povedati.«

25. junija se je naša skupščina po predstojništvu in drugih članih udeležila blagoslovitve nove tiskarne na Rocnem.

16. julija smo se tretjeredniki poklonili župniku p. Angeliku Tomincu ter mu čestitali k 25-letnici mašništva, mu izrazili iskreno vdanost in globoko hvaležnost za njegovo delo v prid tretjemu redu kot ustanovitelju starostnega zavarovanja »Pax et bonum« in mu poklonili v znak priznanja brokatakast mašni plašč. 18. julija pa je bila darovana zanj sv. maša, pri kateri so tretjeredniki v velikem številu pristopili k sv. obhajilu.

V pretečenem letu je stopilo tudi vprašanje skupne tretjeredne obleke bolj v ospredje. Napravila se je že ena obleka po predpisanem kroju v rjavi barvi, ki je bila 21. maja vsem članom na vpogled. Od vodstva pa rjava barva ni bila potrjena in tako je obstala ta zadeva na mrtvi točki.

Običajno Silvestrovo pobožnost smo opravili skupno.

Razveseljiv dogodek za naš tretji red pa je bil, ko je 45 bogoslovcev vstopilo v tretji red in poživilo v ljublj. bogoslovju svojo skupščino.

Iz poročila je razvidno, da smo se že nekaj gibali v pretečem letu, za kar gre največja hvala preč. p. voditelju, katerega obenem prosimo, da blagovoli sprejeti zagotovilo naše dobre volje, s katero ga hočemo poslušni njegovemu navodilu podpirati pri delu v prid naše skupščine.

Vsemu odboru pa priporočam, da začne takoj z delom za našo skupščino upoštevajoč besede našega sv. Frančiška: »Bratje, začnimo, ker dosedaj nismo še nič storili!«

Tajnica.

Škofja Loka. Število članov III. reda se krči. Dvoje članic je šlo v samostan. Omenim tudi dve rajni članici iz mesta. Izpolnjevanje redovnih dolžnosti jima je bilo sveto.

Prva — **Mohor Minka** je nad vse spoštovala redovno cerkev. Ni bilo dneva, da ne bi bila pri vseh sv. mašah, dokler je le mogla. Ljubila je lepoto cerkve in je zlasti v prejšnjih letih pomagala vsem trem cerkvam v mestu. Zadnji čas je največ molila za mir med narodi po želji duhovnega voditelja.

«Knez miru», podeli ji večni mir!

Druga — **Maurin Marija** je bila cel misijonar. Prejela je že plačilo ko je hodila tiho in vztrajno od cerkve do cerkve za sv. mašami in klicala usmiljenja božjega Srca na grešnike, za uspeh misijonarjev v poganskih krajih. Videli smo jo vso oslabeledo v telesnih močeh, a iz oči sta ji sijala veselje in zadovoljnost. Na sprehod je šla vsak dan — kam? K bolnim sosestram in k ubogim. «Bogoljub, Cvetje, Glasnik, Katol. misijoni in Odmev iz Afrike, to so moji romani», je dejala. Kar je največ mogla, je podpirala misijone. Moram še omeniti slučaj, ki ostane nepozaben: Prej omenjena Mohor Minka je prišla — zadnjikrat — v kapucinsko cerkev k sv. mašam in k sv. zakramentom. Domov grede jo napade slabost. Komaj še doseže sedež pod uršulinsko cerkvijo. Naprej ne more. Pisec teh vrstic jo vidi mrtvaško bledo in pove oslabeledi Maurin. Ko ta izve o padli Minki, skoči pokonci, gre junaško pomagat sosestri, čeravno bi ne smela iti iz sobe. Spravi jo na stanovanje, nato je morala sama v posteljo. Obe ste umrle skoro ob istem času. Marija Maurin je še izdala, kaj si je mislila med spremljanjem sestre na dom, ko so se jima posmehovali nekateri mlajši, češ, glej jih, kako se opotekate, pijane ste: Moj Gospod je nosil za me še težji križ, pa se ni oziral na zasmeh nevernih Judov.

Ohraniti Vaju hočemo v najlepšem spominu. Molimo za Vaju. Vidve pa nam izprosile več posnemovalk sv. Frančiška iz mesta. **P. D.**

P. EVSTAHIJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Konec)

Čas kanonizacije.

V pregledu apostolske obravnave (Sommario del Processo Apostolico p. 43.) se pri odstavku, kjer je govor o preizkušnjah, ki so bile zadele brata Salvatorja v življenju, kaj primerno opozarja na tisto mesto v listu sv. Jakoba (5, 7.), kjer apostol opominja kristjane, naj imajo potrpljenje kakor poljedelec. Le-ta se zaveda, kako dragocen je sad, ki ga pričakuje od zemlje ter zato prenaša dež in veter, vročino in trud, z neupogljivo vztrajnostjo. In po nekaj stvkih ondi dodaja apostol: «Ecce beatificamus eos, qui sustinuerunt, glejte blagrujemo jih, kateri so vztrajali.» (Jak. 5, 11.) S tem apostol ni mislil omeniti le večne blaženosti, saj je bil le-to naravnost obljubil že sam Kristus, ko

je bil izrekel: «Beati, qui persecutionem patiuntur propter justitiam — Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani» (Mat 5, 10.), temveč je hotel poudariti povišanje, katero Gospod Bog naklanja svojim bojevnikom tudi na zemlji, omeniti je hotel čast, ki jo Bog podeljuje svojim svetim tudi že tukaj na svetu, s tem da po vsem zemeljskem krogu razglašajo njih ime ter njih trude, nasprotno pa potaplja v pozabo imena njih preganjalcev.

In če je obravnava šele danes srečno dokončana s slavo zasvetničenja, ne vemo, ali naj bi bolj občudovali skrajno previdnost, s katero sveta Cerkev navadno postopa v teh zadevah, ali pa ono zvezo ter srečanje božje previdnosti, na kar je opozarjal najvišji svečenik (Pij XI.) v nekem svojem nagovoru. Sveti oče je izrekel prepričanje, da ima vsako zasvetničenje ali kanonizacija svoj primerni čas, svojo uro in da dospe v pristan — kakor ladja — takorekoč v svojem pravem trenutku, to je tisto uro in tisti trenutek, ko so zunanji dogodki v svoji zvezi med seboj najbolj ugodni, da zasije žarko njen nadnaravni pomen. — V našem primeru vidimo, da je dospelo zasvetničenje tega nad vse ponižnega frančiškana, — kateri se je bil popolnoma podvrgel volji božji — v časnih dneh — in ki je ljubeče izpolnjeval zapovedi božje, za kar ga je bil Bog sam odlikoval s tako tesnim prijateljstvom in s tako čudovito močjo, — v času, ko se vidi, da bodo naposled končane zelo trde preizkušnje, katere so pretresale njegovo ljubljeno Španijo v zadnjih dveh letih doslej. Spomniti se moramo besed, ki jih je brat Salvator izrekel Filipu II. štiri stoletja poprej in katere so bile kralja ganile, da se je razjokal, to so tiste besede, ki je z njimi svetnik obljubil, da nikoli ne bo nehal iz nebes prositi v ta namen, da bi ljudstva njegove Španije bila vedno ohranjena zvesta krščanski veri, veri svojih očetov.

J. KOCMUR:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Zlato se preizkuša v ognju.

Že se je nagnil k njenim ustnam kelih trpljenja, ne da ga srka po kapljicah, do dna je morala izpiti njegovo grenkobo. Komaj štiri leta stara, je iz šole grede brodila z drugimi otroki po ledenomrzlem potoku, bilo je v zgodnji pomladi, in se je prehladila. Njeno nežno telesce ni preneslo nenadne spremembe. V par dneh ji je ohromela leva noga do kolena. Kakšen strah in kakšna žalost za starše! Zdravnik, ki so ga brž poklicali, ni vedel izhoda.

V tej stiski se je obrnila mati k Bogu. Na praznik sv. Ane, katere romarska cerkva stoji v Nojalsu, je prosil duhovnik, združen z vso srenjo pred sv. Rešnjim Telesom, na glas za zdravje mali Germani. Toda, joj! Sv. Ana ni uslišala prošnje, neuslišane so ostale tudi molitve k lurški Gospé. Germana je morala nositi svoj križ celo življenje. Noga je ostala hroma, ji povzročala mnogo bolečin in nosila v sebi kal njene prezgodnje smrti. Toda otrok ni tožil, tudi svoje veselosti ni izgubil. S svojo kodrasto glavico v materinem naročju in upirajoč vanjo svoje modre oči, je srkala njene besede o neizmerno dobrem Bogu, o ljubezni križanega Jezusa in o lepoti trpljenja. To je bil skriti vir njene moči.

Posebno pa jo je učila mati ljubezni do presvete Device. Skoraj vsak večer so pri Kastangovih molili rožni venec; malčki so večkrat zadremali s to molitvijo na ustnah, toda oče in mati sta bedela in kdo bo preštel zdravamarije, ki sta jih zmolila tako v krogu svojih otrok.

Kogar Bog ljubi, tega tepe.

Germanino osebno trpljenje se je stopnjevalo še huje, ko je gledala, kako zadevajo nesreče družino. Bridkost se je naselila v Kastangovi družini in jo zagrnila v žalost; podrobnosti iz tega časa nam zaenkrat o ozirov do družine še niso znane. Komaj ji je bilo deset let in že je spoznala smrtne stiske ob trpljenju svojih staršev in pretakala grenke solze, ker jim ni vedela pomagati. V tem času jo je privedla ljubezen do junaškega dejanja, ki bi samo zadostovalo, da se njeno ime ne pozabi: kakor vemo od njene starejše sestre, se je sama ponudila Bogu v spravi dar, da bi odvrnila težke preizkušnje od družine. Njena žrtev takrat ni bila sprejeta, bržkone, da je mogla ostati angel tolažnik svojim domačim. Toda to trpljenje jo je dozorilo, veselost, ki je ob lastni bolečini ni izgubila, je izginila z njenega lica, mehka žalost je zarisala nove poteze, ki so le še povečale čisto ljubkost njenega obličja.

Od nesreč obiskovana družina je morala zapustiti svoj rojstni dom, preselila se je v Bordeaux, v četrt Saint-Genès (Sen ženè). Oče je upal tu lažje najti zaslužka za številno družino. Tudi Germanino zdravje je vzbujalo skrbi: noga se ji je čedalje huje maličila, da je stopala ubožica že na gleženj. Treba je bilo iskati zdravniške pomoči. Starši so jo poslali v otroško bolnico, kjer so zdravniki ugotovili, da je operacija noge nujna. Germana je sprejela to novico izredno mirno. Veselo, brez srahu je stopila v operacijsko dvorano, kjer so jo uspavali. Toda, ko se je zbudila, je bila skoro razočarana, da je še na zemlji: »Škoda, da se nisem zbudila v nebesih!« so bile njene prve besede. Operacija se je nepričakovano posrečila; zmaličeno nogo so naravnali tako lepo, da okvare skoraj ni bilo več opaziti.

Dobro, plemenito srce je topel sij, ki ogreje vsakogar, ki se mu približa. Tudi Germana je vzbudila takoj prijazno pozornost sester usmiljenk in zdravnikov, ki so se zavzeli zanjo še posebej. Sama je prosila, brž ko je nekoliko okrevala, da sme pomagati sestram in streči bolnim tovarišicam. Da pokaže svojo hvaležnost, se vsa posveti tej skrbi. S. Adelajda, ki je bila njena varuhinja, je izpričala, da je bila Germana silno pogumna, modra, dobra in nežna, daleč nad svoja leta. Še blagodejnejša kot s svojo skrbjo in malimi žrtvami pa je vplivala s svojo pobožnostjo. Tako lepo moli, da si govore otroci: »Glejte, kako moli Germana; in nehote sami sklepajo roke in povešajo oči, »da store prav tako kot ona.«

Medtem pa, ko se je ona zdravila v bolnici, so se zgrinjale nove nesreče nad družino. Dva brata sta umrla za škrlatico v isti bolnici. Še se niso posušile solze na njunih grobeh, že se je vrnil domov, smrtno bolan, Louis, upanje in ponos družine. Pri vojakih si je bil nakopal jetiko in ko je stopil spet med domače, mu je že smrt polagala svojo hladno roko na blede čelo.

Vkljub žalosti je mati mislila na Germano, ki je vsled svoje bolezni in vsled selitve družine precej zaostala v učenju. Stara je bila skoraj 13 let in treba je bilo zamujeno popraviti. Tudi prvega sv. obhajila še ni prejela. Mati, ki je želela, naj se hčerka sveto in v tihoti pripravi na ta dan, jo je s pomočjo neke dobrotnice poslala v bližnji penzionat Nazaret, ki so ga vodile redovnice.

Nekaj dni pred njenim vstopom v Nazaret jo vzame oče zvečer s seboj, da si ogledata ognjemet, ki so ga priredili ob ljudski slavnosti; hotel jo je nekoliko razveseliti. Toda, hudič, večni zapeljivec, ki ne more strpeti ob pogledu na čisto dušo, tudi Germani ne prizanesse. Groza nas strese ob misli na njo in na njegove gnusne naklepe. Ko namreč v vrvežu opazujeta umetni ogenj, se jima približa neznan eleganten gospod in se zaplete z očetom v razgovor; kmalu se jima pridružijo še očetovi znanci. Med živahnim pomenkom možakov opazuje Germana ognjemet, dokler ne zagleda v bližini cerkev in prične moliti, kar jo prime neznanec za roko in neopaženo odide z njo. Otrok, misleč, da jima sledi oče, gre mirno, dokler se ne ozre in opazi, da se je zmotila. Hoče nazaj, toda neznanec ji prigovarja in ji nazadnje ponuja celo denarja. Ob žvenketu srebra spozna Germana, da je pred njo slepar s slabimi nameni, in zbeži; toda on teče za njo. Vendar čudo: s svojo pohabljenostjo in komaj zaceljeno nogo teče hitreje kot zapeljivec in mu uide. Tavajoč v množici komaj najde očeta, ki niti slutil ni hčerine nevarnosti, in se ga vsa v solzah, oklene.

Priloga na Zveličarjev prihod.

Solze so bile v očeh Germaninih, ko se je poslavljala od domačih pred vstopom v Nazaret, solze, ki sta jih izzemala slovo in pogled na žalostne domače. Toda skozi te solze se ji je že smehljal Jezus, ki ga je imela prejeti v prvem sv. obhajilu. In zdelo se ji je, da bo okrepcana s tem Kruhom močnejša v trpljenju. V pričakovanju Njega je tiha, čista in zbrana, vzbujala občudovanje tovarišic in predstojnice.

Hipoma si je pridobila srca vseh. Prav gotovo je, da je sodba mladosti ostra; vsako skrito hibo najde; nepodkupljena je in nepristranska in vendar so jo imenovalle tovarišice v medsebojnih pogovorih pogosto »angel učilnice«, »ljubeznivi angel«. Kjerkoli je mogla, je pomagala, in tovarišice so vedele, da jo razvesele, če jo prosijo pomoči. Pogosto je bila njihova zagovornica pred učiteljicami in je sama hotela prevzeti njih kazen nase.

Zdi se, da je bila ena njenih najodličnejših lastnosti izpolnjevanje dolžnosti do najmanjše podrobnosti. Naj je bilo opravilo še tako neprijetno, na prvo znamenje je pritekla s smehljajem na licu, kamor so jo klicali. Kadar pri ročnem delu ni razumela razlago, ji je bilo treba samo opazovati tovarišico, ki ji je bila prideljena in brez besede se je naučila. Toda že v naslednjem hipu jo je bilo videti v solzah »zaradi nehotene sitnosti, ki jo je bila s tem povzročila.« Katekizma se je učila z največjo vnemo in v trdnem prepričanju, da z molitvijo vse doseže, se je zvesto zatekala k sv. Jožefu, katerega kip je skrbno krasila z rožami. Zaradi njene velike ljubezni do presv. Device pa ji je predstojnica kot posebno odliko dovolila vstop v Marijino kongregacijo, čeprav še ni bila pri prvem sv. obhajilu.

Za vredno pripravo na Jezusov prihod se je zadnje dni odrekla vsem razvedrilom. Končno je napočil veliki dan. Bilo je 12. junija, na praznik sv. Rešnjega Telesa. Polna spoznanja, z veliko zbranostjo in srcem, ki je plamenelo ljubezni, je prejela svojega Gospoda. Solze sreče in ganotja so ji nevzdržno tekale. Na ta dan se je izročila v posebno varstvo Mariji in se ji vsa posvetila. Kmalu za tem je prejela Duha ljubezni v zakramentu sv. birme, katero ji je podelil škof v bordoški stolnici. Dobila je novo ime Klara. Skoraj gotovo znamenje njenega bodočega poklica. Verjeti smemo, da je njena nova zaščitnica sv. Klara Asiška sprejela v svoje posebno varstvo njo, ki naj bi kmalu oblekla serafinsko obleko njenega reda.

Počitniški dom — Hotavlje. Za velikonočne počitnice smo šli Veliki Frančiškovi križarji zopet malo pogledat naš počitniški dom v Hotavlje. Zelo radovedni smo bili, če mu ni letošnja huda zima kaj škodovala. Pa smo našli vse v najlepšem redu. Najbolj smo se bali za naš novi vodovod, ki smo ga lansko leto napeljali. Vzdržal je tudi ta hudo zimo in zdaj smo prepričani, da bo trajal stoletja.

Zasadili smo zopet več dreves v naš park in začeli smo delati gozdno pot na griček za domom. Vrh njega bomo postavili velik križ, da se bo videl daleč po Poljanski dolini. Naš počitniški kotichek postaja vedno bolj prikupljiv in privlačen. Ko bo vse ozelenelo in se bo ogrela Poljanščica, nas ne bo več zdržalo doma v zaprašenem mestu. Seveda, prej bo treba še pošteno v roke pljuniti in napeti vse sile, da si bomo s pridnostjo v šoli zaslužili prijetne počitnice!

F. Z.:

Naš apostolat

Ali se vam zdi, da smo katoličani spali? Mimo nas so šla gibanja, mase ljudi so odpadale od cerkve, ker se nismo zanje zavzeli, spali smo, in sedaj, ko so se te mase obrnile proti Cerkvi in Bogu, smo z grozo in strahom v srcu spoznali, da je svet postal brezbožen. Poglejte v naše šole in urade, v delavnice in tovarne, v trgovine in druge lokale, pogledajte po naših ulicah in cestah in povejte, ali ni to ozračje brezbožno? Kje so sadovi krščanstva? Žal, ni jih. S svojim polovičarstvom, z bojaznijo priznavati Boga povsod, iz strahu pred žrtvami, ki jih zahteva življenje po Kristusovem nauku, smo jih poteptali v prah in blato. Cerkvice po slovenskih gričih, znamenja odrešenja na naših razpotjih, kapelice ob poljskih potih nam pričajo o vernosti naših prednikov. Dediščino, ki so nam jo zapustili, smo zapravili. Kako strašno spoznanje.

Zdi se, da vera več nima prostora na svetu. Naša napaka je, da smo tudi mi sami pod vplivom ozračja, ki je odtujeno Bogu. V srcih smo še ohranili vero, ki smo jo prejeli od svojih mater, a večkrat se čutimo za manjvredne in nazadnjaške, ker še verujemo in spolnjujemo verske dolžnosti; tudi včasih podlegamo prepričanju, da ne smemo prav ničesar pokazati in javnem življenju, kar bi bilo v zvezi z vero. Odkod to napačno

mnenje? Ali ni to izraz naših bolnih duš? Ali ni to učinek strupa, ki smo ga zavžili v okuženem ozračju?

Oh, da, naše duše so bolne, priznajmo; zastrupilo jih je ozračje, v katerem živimo, naša doba je vtisnila v nje svoj pečat. Zato pa moramo začeti z apostolatom najprej pri sebi. Svoje duše izoblikovati v Kristusovem duhu, njegove zapovedi udejstviti v praktičnem življenju! To pa stane žrtev, pred katerimi trepeta naša slabotna narava. A zavedajmo se, da je nad našo slabo naravo še nekaj močnejšega, nekaj, kar nam bo dalo moči, da bomo vztrajni v boju s samim seboj in to je milost. »Vse premorem v Njem, ki me dela močnega.« Kdor začenja z apostolatom pri sebi, ta je že začel delati za razširjenje kraljestva božjega v dušah drugih. Kdor je sebe izoblikoval po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu, ta s svojimi besedami, s svojim zgledom, z vsako svojo kretnjo, s svojo umirjenostjo in ustaljenostjo, s svojo skromnostjo in ponižnostjo, s svojo svetostjo in zbranostjo, s svojo prijaznostjo in prikupljivostjo nehote vpliva na druge in jim kaže lepoto in vso srečo življenja po veri. Živeti po Kristusovem nauku se pravi ljudi pridobivati za Kristusa. Zakaj, verjemite, le redko se dobi kdo, ki bi onega, ki v resnici živi po evangeliju, iz srca preziral; mnogokrat se sicer pripeti, da se praktičnemu katoličanu iz posmehujejo, a v srcu ga občudujejo in blagrujejo. Zgled torej naj bi bil glavni del našega apostolata.

Ali vam ni morda že to vzelo poguma? Saj ne morem, tako visoko ne morem. Poskušal sem že, pa ne gre in ne gre. Tako utrujen sem včasih, rad bi kvišku, a sem slab. Da, res je to, a vedite, da so to onemoglost in utrujenost čutile tudi velike duše. Kje so črpale moči in pogum? Ko bi mogla večna lučka govoriti, bi zvedeli, koliko prosečih vzdihov se je že iztrgalo iz utrujenih duš pred Najsvetejšim, koliko solz pretočenih iz obupa se je posušilo pred tabernakljem, koliko ran se je že zacelilo pred zakramentom Ljubezni, koliko slabotnih duš se je že tu okrepilo in koliko zapuščenih je že našlo tu tolažbo; ko bi to vedeli in se tega vedno zavedali, potem, bratje in sestre, ne bi v utrujenosti obupovali in omagovali, o ne, ker bi se h Kristusu zatekli in On nam bi povedal, da tudi trpljenje in zapuščenost, utrujenost in onemoglost in zavest slabosti, da vse te in podobne težave tudi spadajo k našemu apostolatu. Zakaj »nebeško kraljestvo silo trpi in le silni ga nase pritegnejo«.

Apostolat življenja iz žive vere zahteva Bog od vsakega katoličana. Udejstvovanje Kristusovega nauka, poglobitev in vživetev v njegovo vzvišenost, pa nujno vodi k zavestnemu apostolatu, k dejanskemu razširjanju kraljestva božjega. Zato je naša dolžnost, da spoznamo vzvišenost nauka naše sv. vere. Prilik imamo dosti: verske knjige, nabožni časopisi in mesečniki, pridige in sv. pismo. Da, sv. pimo, ne pozabimo na to dragoceno knjigo! In ko bomo prepričani o vzvišenosti naše sv. vere in bomo začutili njeno lepoto, nam bo v srcu vstala iskrena želja, vse, da, ves svet pridobiti za Jezusa, vsem prinesiti edino in pravo srečo, ki jo imamo v svojih dušah.

Društvo treznosti — Liga dostojnosti

Društvo treznosti se je odločilo, da hoče odslej z vsemi silami delati za treznenje slovenskega naroda. V ta namen mora porabiti vsa dovoljena sredstva in dvigniti na delo vse faktorje, ki morejo k temu cilju kaj pripomoči.

Poleg alkoholizma pa je treba pobijati tudi druge napake našega ljudstva, ki so z alkoholizmom bolj ali manj v zvezi: nenravnost, nedostojnost, surovost, kvantanje, preklinjevanje, razuzdanost vsake vrste. V ta namen se je ustanovila — po ameriškem zgledu — **Liga dostojnosti**.

Obe sorodni si društvi hočeta napeti vse sile, da svoj namen kar najbolj dosežeta.

Tretji red je gotovo tudi k temu delu poklican. Saj to je apostolsko delo in popolnoma v duhu sv. Frančiška. Zato se obračamo tudi nanj, kakor na vse druge katoliške organizacije, cerkvene in necerkvene, naj se zavedajo, da to spada k njih poklicu. Ker le z združenimi močmi in čudno napnemo vse sile, nam bo mogoče uspeti.

Posebej še opozarjamo na boj zoper bogokletstvo, ki ga hoče **Liga dostojnosti** letos meseca maja započeti, saj z bogokletstvom se najbolj sramoti Marija.

Prosimo, naj izvoli osrednje vodstvo posameznim skupinam to našo željo sporočiti, kar se najlažje zgodi, ako «Cvetje» o tem piše.

V Ljubljani, 10. aprila 1940.

Liga dostojnosti

J. Kalan
predsednik

Društvo treznosti

Dr. Levičnik
tajnik

Za brate in sestre na Kočevskem!

Slovenska straža v Ljubljani priredi na Vnebohod 2. maja 1940 nabiralni dan za kočevske Slovence. Obdarovati hoče revne otroke in še posebej mnogoštevilne družine na Kočevskem z obutvijo, oblekami, šolskimi potrebščinami. Naši čitatelji prav dobro poznajo svoje verske dolžnosti do revežev na sploh. Še toliko bolj smo dolžni bratu in sestri otirati solze, jima pomagati v bedi vedno, ko naše pomoči potrebujejo, bodisi duhovne ali gmotne.

Kdor bo na Vnebohod 2. maja žrtvoval za kočevske Slovence, bo izvršil dvojno dolžnost, in nič več kot dolžnost, svojo versko dolžnost do revežev in svojo narodno dolžnost do svojih bratov in sester. Naj ne bo nobenega našega čitatelja, ki bi se ne spomnil na Vnebohod kočevskih Slovencev, ne v mestu ne na deželi.

Naše geslo za ta dan naj bo:

Odpri srcé, odpri roké,
otiraj bratovske solzé . . .

Zato bo vsak na ta dan izvršil svojo dolžnost do svojega naroda in žrtvoval bo za kočevske Slovence, kolikor zmore.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Misijonska poročila s Kitajskega

Dalj časa že nismo prejeli nobenih novic iz Kitajske. Kazalo je, da bo vojni požar, ki je zajel nesrečno Evropo, pretrgal tudi vse vezi med nami in Vzhodom, toda zadnji čas se je položaj na morju nekoliko izboljšal in dokler traja, bomo mogli bralcem »Cvetja« podati nekaj zadnjih misijonskih poročil, dospelih semkaj s precejšnjim zakasnjem. Žalibog ni veliko upanja, da bi to izboljšanje dolgo trajalo: verjetnejše je, da se bo vihar v kratkem šele z vso silo razbesnel.

Kitajski misijoni FMM preživljajo hudo preizkušnjo. Vesti iz provincij Hunan, Hupé in Sečuan poročajo strahotne posameznosti o razdejanjih, ki jih nad neoboroženimi kitajskimi mesti in njihovim mirnim prebivalstvom povzročata neusmiljeno in brezobzirno bombardiranje japonskega letalstva. Njihova najnovejša taktika je, da napadajo v masah, z več eskadrami letal naenkrat in na najobludenejše mestne četrti zmečejo na tisoče bomb. Tako je nad velemesto Šuking ob Jangce-kiangu prihrulo 72 aeroplanov-bombarderjev in spremenilo ogromno mesto v kup gorečih razvalin, v katerih je našlo smrt na tisoče oseb. Škofijska rezidenca in misijonska postaja sta popolnoma uničeni, škof in patri so kot po čudežu ostali živi; uboga ženska bolnišnica je do tal porušena in vse bolnice ubite, rešila se je samo ena kitajska bolniška sestra. Ker je bil razstreljen tudi vodovod, ni bilo mogoče gasiti požara, ki je izbruhnil na vseh štirih koncih mesta, ki je potem gorelo še dva dni. Velika bolnišnica, ki jo oskrbujejo FMM, je ostala nepoškodovana in kljub strašnemu ponovnemu bombardiranju so misijonarke junaško vztrajale na svojem mestu. Od 50 bolniških strežnikov jih je ostala le trojica, drugi so zbežali, enako so izginile iz bolnišnice vse laiške bolničarke, samo redovnice in zdravniki so z nadčloveško močjo vršili noč in dan službo pri tisoč ranjencih in umirajočih, ki so napolnili bolnišnico. Na vsak signal približevanja sovražnih letal je bilo treba od bolečin in strahu napol brezumne bolnike in ranjence spravljati v podzemna zaklonišča in to po večkrat na dan in v temi žetiti tam po cele ure, dokler ni nevarnost minila. Prebivalstvo je končno po večini zapustilo mesto in razneslo govorico: Vse beži, ostal je samo škof in sestre, ki ne poznajo strahu. — Apost. delegat mons. Zanin je obiskal škofa Janssensa in FMM, pri katerih je ostal 10 dni in sam preživel dve noči ponovnega bombardiranja v zaklonišču. Bolnišnico je imenoval pravi raj in oazo

sredi razdejanja, blagoslovil požrtvovalne in junaške misijonarke in ganjen sprejel krasen roket, ki so mu ga poklonile, določil ga pa takoj v dar novemu škofu zelo revne misijonske postaje v Jananfuju. Apost. delegatu so se za časa njegovega bivanja pri FMM v Šunkingu prišli poklonit vsi tam stanujoči ministri, poslaniki in konzuli. Navzočnost visokega dostojanstvenika je redovnicam dala novega poguma in jih navdušila za nadaljne žrtve.

Podobna poročila prihajajo iz Ičanga, ki tudi leži ob Jang-ce-kiangu. Cele mestne četrti so v razvalinah, 800 hiš je popolnoma porušenih, prebivalstvo je pri vsakem znaku bližanja sovražnih bombnikov bežalo iz mesta v pristanišče na tam ležeče ladje, pa tudi tam ni bilo na varnem. Pri nekem napadu je bilo bombardiranih 5 velikih ladij, napolnjenih z begunci: vse so se potopile in stotine nesrečnikov z njimi. V mestu je bomba padla na trinadstropno hišo in jo porušila do tal in 30 oseb, ki niso smatrale za potrebno, da se umaknejo ob signalu v zaklonišče, je našlo v razvalinah smrt. Vojaško bolnišnico so prestavili iz mesta v okolico. Toda tudi tu so jo našla sovražna letala in jo bombardirala. Vsi ranjenci do zadnjega so bili ubiti. V obliki vijuge je priletelo nekega dne 13 bombarderjev nad reko in vsi naenkrat so vrgli bombe. Celi stebri dima so se dvignili, zadete ladje so se potapljale in misijonarkam v bolnišnici so se silnega protiudarca eksplozij majala tla pod nogami. — Na praznik sv. nadangela Mihaela so se FMM udeležile jutranje sv. maše med tuljenjem siren in žvižganjem padajočih bomb, pri drugi konvencionalni sv. maši, ki jo je služil škof Gubbels OFM sam, so bile preoblečene 3 kitajske postulantinje oblatinje in ena novinka je naredila neslovesne obljube. Cela slovesnost se je srečno končala brez kakšne nesreče: varoval jih je sv. Mihael, so hvaležno izjavljale.

m. M. Kalista FMM s kitajskimi otroci
(Kitajska risba)

Tako in podobno se glase tudi poročila iz drugih mest. Povsod razdejanje in smrt in veličastni dokaz junaštva in požrtvovalnosti belih misijonark: Bog in duše — njihov cilj, lastno življenje — nič!

Kaj pa naša kitajska misijonarka, vprašujejo mnogi že z nestrpnostjo?

Tudi od nje ni bilo dolgo poročil. Vzrok so vojne razmere, pa tudi velika zaposlenost vsled zelo naraslega dela in pomanjkanja delazmožnih sester.

Prvi dve pismi sta poslani še iz Šanghaja, naslednja tri pa že z nove postojanke v Wei-Hai-Wei-ju, kamor jo je predstojništvo poslalo za voditeljico misijske šole in redovnic-učiteljic. Iz tega obmorskega pristanišča pošilja tudi originalno kitajsko sličico na pisemskem papirju s črnilom narisano »fotografijo«, ki jo prikazuje, kako svoje malčke, 22 jih je, vodi v kapelo, in katero ji je poklonila ena njihovih bivših šanghajskih gojenk. O sliki, ki dokazuje prirojeno darovitost Kitajk za risanje in slikanje, pravi m. Kalista: »Tu sem resna, v družini pa me je — najmlajši — sama dobra volja, da se vsi, z m. prednico vred, smejejo z menoj in pravijo, da sem življenje prinesla v hišo.«

P. HUGO:

Krvave žrtve misijona.

S Kitajskega prihaja poročilo, da sta zopet dva frančiškana postala žrtev tamkajšnjih banditov. P. Ludvin Exler v apostolskem vikariatu Šansi je bil ustreljen in izropan. P. Ambrož Buchman v apost. vikariatu Shantung pa je bil od banditov nevarno ranjen in oropan. Lani je bilo na Kitajskem ubitih šest frančiškanskih misijonarjev.

»Cerkev na kolesih«

Tako se imenuje nov način dušno-pastirskega delovanja v Ameriki. Z njim so začeli pred kakimi petimi leti. Obstoji v tem, da cerkev pride k ljudem, ne pa ljudje v cerkev. Cerkev so namreč avtomobilske kapele, o katerih smo že poročali. Te romajo ob nedeljah po deželi, kjer je mnogo manjših mest brez katoliške cerkve, a ne brez katoličanov. Tem dajejo priliko, da lahko spolnijo nedeljsko dolžnost, ki bi je drugače ne. Pravijo, da so na ta način že lepo število praktičnih odpadnikov

nazaj privedli. S takimi potujočimi cerkvami razpolaga že 20 ameriških škofij. Nekatero zahajajo tudi na misijone med Indijance in črnce. Napredni so ameriški katoličani vse-kako.

Ogromen duhovni šopek.

Ameriška Marijina družba je poklonila sv. očetu ogromen duhovni šopek 646.227 sv. maš in 580.136. sv. obhajil. Akcijo za ta duhovni šopek je vodil urednik družbenega glasila »The Queen's Work«, jezuit P. Daniel Lord, ki je ta šopek po kabelgramu poslal sv. očetu.

Največja devetdnevnicca.

Ameriški serviti so organizirali svetovno devetdnevnicco na čast Žalostni Materi božji. Bilo je to pred tremi leti. Prve se je udeležilo primeroma le malo ljubiteljev Doloroze. Konec prvega leta jih je bilo že 73.000. Letos se je udeležuje 650.000. Zastopanih je 87 ameriških, 24 vnanjih škofij. Devetdnevnicca se vrši

vsak petek skozi celo leto. Ko se konča ena se začne druga. Vodi jo cerkey-matica Žalostne Matere božje oo. servitov v Chicagi. Istočasno se vrši v 890 drugih cerkvah po Ameriki in po ostalem svetu. Vedno nove cerkve se ji pridružujejo.

Nova redovna cerkev.

Naša bratska provincija presv. Odrješnika v Dalmaciji je v nedeljo zadnjega marca obhajala lepo slovesnost, posvetitev nove samostanske cerkve Marijinega vnebovzvetja v Makarski. Posvetitvi so prisostvovali poleg tisočev pobožnega ljudstva od blizu in daleč štirje škofje, med njimi trije frančiškanski ter domala vsi jugoslovanski provinciali, ki so imeli ob tej priliki posvet o medprovincialnih zadevah.

Komunistična epidemija.

Komunizem je kot kaka nalezljiva bolezen. V Rusiji se je začel, danes pa je že ves svet okužen po njegovih bacilih. Ker se je pa že v Rusiji samega sebe preveč diskreditiral, da bi se mogel pameten človek zanj navdušiti, se pojavlja v raznih nedolžnih, včasih naravnost pobožnih uniformah, da lažje trapi svoje žrtve. Posebna komisija, ki jo je ameriška vlada nastavila, da preiskuje njegovo tajno rovarjenje, je odkrila okrog tucata raznih organizacij, večinoma prav prikupljivega imena. Ena med njimi se imenuje celo: »Krščanska fronta«. Razkrinkana je bila kot komunistična. Kakor očeta laži ni nič sram, tako tudi njegovih priganjačev komunistov ne.

Slava krščanskemu domoljubu.

Španska se je oddolžila svojemu domoljubu-mučencu Jožefu Antonu Primo de Rivera. Bil je oče katoliške mladinske organizacije falanksistov, ki so s svojim plamenečim, posvečenim domoljubjem rešili domovino rdečih brezdomovincev. Tudi sam je postal krvava žrtev te posvečene lju-

bezni. Ob izbruhu državljanske vojne so ga vrgli v ječo in tam ustrelili. Komaj 33 letnega. Zdaj ga je hvaležen narod dal prenesti iz začasnega groba v Alicante v grob, ki mu ga je priredil v svojem slovitem samostanu El Escorialu. Takega pogreba ni imel doslej še noben Španec, niti kralj ne. Dne 19. nov. so v Alicante dvignili krsto z njegovimi telesnimi ostanki in jo v slavnostnem sprevodu 11 dni nosili preko dežele in to noč in dan. Šestnajst mladih falanksistov je nosilo krsto, ki so se na vsakih 400 metrov menjavali. Na vsakih 10 kilometrov pa so odstopili nosači ene province in pristopili nosači druge province. Celó dolgo pot se je sprevod med špalirjem stisočev, ki so prihiteli počastit spomin svojega domovinskega mučenca. V vsaki župniji je duhovščina čakala ob potu, da blagoslovi njegove telesne ostanke.

Ko bi bili sami taki.

Nek švicarski vojak je pisal svoji materi naj mu pošlje rožni venec. Ker ga ima v svoji delovni obleki. Pristavil je, da je edini pri celi kompaniji, ki ga nima. Pa to še ni nič tako izrednega. Ko gre vojak na fronto in ne ve, kaj ga čaka, se rad sprizani s rožnim vencem, čeprav si morda ni sta bila več posebna prijatelja. Nekaj posebnega je to, kar dalje piše vojak, da ga namreč vsak večer kot ena družina skupaj molijo. Ja ko bi bili sami taki na raznih frontah!

Častna legija.

Tri tisoč metrov visoko v švicarskih gorah je četa 11 vojakov s poročnikom kot poveljnikom na straži. Vojaki so vsi katoličani, poročnik je protestant. Večer je. Spodaj z gorskih dolin prihajajo komaj slišni glasovi zvonov vabečih k molitvi. Vojaki, sami globoko verni fantje in možje stopijo skupaj pokleknejo v sneg, odložijo čake, prislonijo puške k sebi in skupaj molijo. Poročnik stoječ ob stražnici jih opazuje. Dru-

gi večer isto. Poročnik gre mednje, sam poklekne in moli z njimi. Zdravemarije sicer ni znal, pač pa Očenaš. Po končani molitvi vsakemu stisne roko in pravi: »S takimi vojaki imeti službo je užitek.« V resnici častna legija.

Proti preklinjevanju.

V Italiji že dolgo obstoječa »Liga proti preklinjevanju«, je letošnji januar v vsaki župniji priredila »dan proti preklinjevanju«. Državna in

cerkvena oblast sta sporazumno to odredili. V svojem proglasu na delavstvo med drugim pravita: »Mi moramo ogabno razvado preklinjevanja, žalosten ostanek iz časov materialističnega komunizma vendar enkrat iztrebiti!« Hočemo biti mar mi Slovenci dediči te žalostne italijanske ostaline? Skoraj bi to dejal, ko je toliko tega hudičevega blaga med nami, kar izvirnega. Sramota za Marijin narod, kakršen hočemo biti.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Zapisnik o peti redni skupščini Stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani r. z. z o. j., ki se je vršila dne 7. aprila 1940. ob pol 18. uri v dvorani Doma sv. Frančiška, Ljubljana VII. Černetova ul. 17.

Skupščini predseduje predsednik upravnega odbora g. Tominec Vladimir. Predsednik prične skupščino ob pol 18. uri popoldne in ugotovi, da je bila skupščina pravilno sklicana in sicer z vabilom v glasilu III. reda «Cvetje z vrtov sv. Frančiška» v aprilski številki, ki je izšla zadnji teden meseca marca. Med objavo in dnevom skupščine je prešlo najmanj sedem dni ter je bilo s tem zadoščeno predpisom § 38 zadrुžnih pravil.

Po spisku navzočih zadrुžnikov ugotovi predsednik, da je od 96 zadrुžnikov, ki jih ima danes zadruga, navzočih 26 članov. Skupščina ob pol 18. uri ni bila sklepčna.

Ker prva skupščina ni bila sklepčna, prične predsednik čez pol ure novo skupščino, ki je po pravilih sklepčna ne glede na število navzočih zadrुžnikov, kakor je bilo navedeno v vabilu na prvo skupščino.

Za zapisnikarico določi skupščina gdč. Vode Francko, za overovateljici zapisnika pa izbere skupščina gdč. Vodnik Ivano in Kržišnik Marijo.

Nato se preide k posameznim točkam naslednjega dnevnega reda:

- 1.) Prečitanje zapisnika zadnjega občnega zbora.
- 2.) Poročilo upravnega odbora.
- 3.) Poročilo nadzornega odbora.
- 4.) Odobritev računskega zaključka za poslovno leto 1939.
- 5.) Nadomestne volitve upravnega odbora.
- 6.) Nadomestne volitve nadzornega odbora.
- 7.) Slučajnosti.

K točki 1.) K tej točki se oglasi zadrुžnik g. Bogo Pleničar ter poroča, da sta zapisnik ob četrtem občnem zboru pregledala in podpisala že overovatelja zapisnika, nadalje, da je bil priobčen v glasilu III. reda «Cvetje z vrtov sv. Frančiška» v letu 1939., radi česar predlaga, da se prečitanje zapisnika opusti.

Predlog je bil po skupščini soglasno sprejet.

K točki 2. poroča v imenu upravnega odbora g. predsednik, in izvaja:

Zadrुžnice in zadrुžniki! Zadnje čase čujemo o resnih razgovorih na merodajnih mestih, kako bi prišlo do svetovnega pomirjenja, kaj bi bilo treba napraviti, da se neha skrb, kaj bo danes, odnosno kaj bo jutri, ko iz dneva v dan čakamo bolj ali manj poraznih vesti, kako se bodo razvijali svetovni dogodki. In to mrzlično stanje ni od letos ampak traja že par let. Čeprav vlada v naši kraljevini Jugoslaviji, v naši preljubi slovenski domovini kolikor toliko blagostanje in red, se vendar čuti v vseh plasteh naroda nekaka gospodarska kriza, katera vpliva tudi na našo zadrugo. Naša zadruga je namreč eksponent Podpornega odseka III. reda, kajti ona je za svetno oblast zastopajoči predstavnik premoženja Podpornega odseka III. reda. Naša zadruga je bila ustanovljena predvsem zato, da se reši dom sv. Frančiška, da se reši zupuščina pokojnega p. Salvatorja, kajti po njegovi smrti ni bilo trenutno nikogar, ki bi eventualno prevzel precejšnji dolg hiše, to je dolg v višini preko 300.000 din. Smatrati pa je treba ta dolg kot dolgoročno posojilo. Če pa danes pogledate in povprašate po hranilnicah in bankah, pod kakšnimi pogoji bi eventualno dobili dolgoročno posojilo v taki višini, bi skoraj vsak denarni zavod to odklonil ali pa bi v najboljšem primeru stavil take pogoje, ki bi bili nesprejemljivi. Do sedaj je bilo na račun tega dolga izplačanega že ca 250.000 din., tekom leta smo izplačali 7.911 din., v letošnjem letu pa že zopet 21.218 din. Seveda Stavbna zadruga Mirni dom nima nikakih dohodkov, razen nekaj najemnin za lokale v domu sv. Frančiška.

ki so malenkostne, ampak ima samo izdatke kot n. pr. izplačila za vodovodno naklado, gostaščino, zgradarino, zemljiški in obrambni davek itd. Za izplačila posameznih dolgov upnikom zadruga takorekoč nima lastnih dohodkov, radi česar je nujno potrebno, da jemlje denar tam kjer je, to je, da si ga izposojuje od Podpornega odseka III. reda. Povsod drugje bi bil denar dražji, to se pravi, da bi morali plačevati višjo obrestno mero. Ker je pa Stavbna zadruga dejansko pravni zastopnik Podpornega odseka III. reda, zato plačuje zadruga Podpornemu odseku samo 4% obresti. Sicer gre pa ta denar itak za isto skupnost, za iste ljudi in za isti namen. Podporni odsek III. reda ima v čl. 14. splošnih pogojev namen zidati po vsem slovenskem svetu domove sv. Frančiška in sv. Elizabete ali kakorkoli se bodo imenovali ti domovi in to v prid onim, ki so podpore najbolj potrebni, predvsem pa tretjerednicam in tretjerednikom, da bodo vsi imeli na starost nekako pribežališče, kjer bodo za svoje denarje lahko preživljali stara leta. Seveda je to pesem bodočnosti, toda v vaših rokah je, zadrružnice in zadrružniki, da se bo to izvršilo v doglednem času. Ne smete biti sebični, ne smete misliti na to, češ jaz imam, drugi naj pa gledajo. Ne! Misliti morate tako, kakor bi vi še ne imeli, pa bi hoteli imeti košček svojega pribežališča, kamor bi se lahko zatekli tedaj, ko ne boste mogli, po domače rečeno «garati» za tuje ljudi. Ker pa je blagostanje zadruga, kot je bilo že zgoraj omenjeno, odvisno od razvoja Podpornega odseka, zato morate skrbeti, da se Podporni odsek razvije v vsej svoji veličini, da boste člani in članice veseli svojega zadrūžnega poleta, da bo iz prvega tisoča članov narasel kmalu drugi in tretji tisoč, ker le v tem, da bo veliko število članov Podpornega odseka, bomo zamogli misliti na uresničenje naših idealov, da bomo lahko našo zadrūžno misel in naše zadrūžne domove sv. Frančiška ali sv. Elizabete nesli v vse večje kraje slovenske zemlje. In s temi deli bo rāstel ugled III. reda, pa rāstel ugled Podpornega odseka in Stavbne zadrūge Mirni dom. Ko sem premišljeval pretekli teden omenjene stvari, se mi je vrinila misel, zadrūžnice in zadrūžniki, kako lepo bi bilo, če bi se to uresničilo, če bi vsaka služkinja ali vsak hlapec ali delavec ali kdorkoli, ki bi bil v starosti ostal sam, imel kje kot, kjer bi lahko mirno preživel zadnjo dobo svojega življenja. Verjemite mi, kakšna blagodat je za tistega, ki ima svoj kotiček, od koder ga ne sme nihče preganjati. Oni, ki imate to, dobro veste ali pa morda te blagodati ne znate pravilno ceniti. Kdorkoli je odvisen od ljubezni svojih bližnjih, ta ve, da tista ljubezen hitro splashne, zlasti še, če se je ne more dovoljno poplačati. Sicer so izjeme, ne smem tega kar tako posplošiti, toda izjeme so pač redke. Dajmo se zato truditi, dajmo delati za tem, da se bodo ti naši cilji uresničili, kajti prepričan sem, da bdi želja pomagati svojemu bližnjemu do takega kotička v srcu vsakega izmed nas.

(Dalje sledi.)

In naj molijo za mrtve...

(Sv. Frančišek As.)

† Preč. g. Alojzij Kokelj. Na Vurbergu pri Ptujju je izdihnil svojo dušo dne 2. marca tamkajšnji župnik g. Alojzij Kokelj. Čez tri leta bi bil obhajal že zlati mašniški jubilej. Bil je vnet duhovnik in voditelj tretjega reda sv. Frančiška. R. I. P.

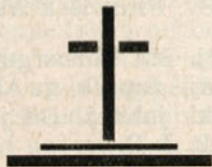
† Prof. Dr. Josip Jerše. Majniška številka Cvetja prinaša naznailo o smrti največjega in najbolj navdušenega slovenskega šmarničarja preč. g. dr. Josipa Jeršeta. Umrl je v Ljubljani dne 5. marca. Pokopali so ga na Bledu. Njegov poklic je bil profesor verouka na srednji šoli. A najbolj je bil pokojni g. profesor znan kot šmarničar. Šestero šmarničnih knjig je spisal in 38 let po vrsti je pridigal za majniško pobožnost po raznih ljubljanskih cerkvah. Tam gor na rajski trati naj mu cveti večni maj!

† Katarina Vodeb — Sv. Trojica v Slov. goricah. Dne 10. januarja je tu pri nas umrla vneta tretjerednica Katarina Vodeb, sestra tukajšnjega organista in samostanskega brata fr. Teofila. Pokojna je bila rojena v fari Sv. Jurija pri Celju. Že kot 14 letno deklico jo je mati tretjerednica peljala v Celje k očetom kapucinom, kjer je bila sprejeta v tretji red sv. Frančiška. Vsa vesela je vsako prvo nedeljo v mesecu hitela v tri ure oddaljeno Celje k mesečnemu shodu.

V svojih najboljših letih se je pokojna Katarina odločila za samostan in je bila sprejeta pri usmiljenih sestrah, toda radi srčne hibe je morala red zapustiti. Vrnila se je k dobrim staršem, ki jim je do groba zvesto stregla. Bila je spretna šivilja, znala je izvrstno plesti in posebno mojstrsko pa je znala delati umetne cvetlice. S svojo pridnostjo si je prislužila in prihranila toliko, da si je v Celju, kamor se je preselila po smrti svojih staršev, kupila malo hišico, ki jo je pa zdaj v oporoki zapustila v dobrodelne namene.

Pokojna Katarina je bila žena molitve. Poleg svoje redovne molitve je vsak dan zmolila vse tri dele sv. rožnega venca in vsak dan je tudi opravila pobožnost sv. križevega pota. Bila je vneto častilka Matere božje in sv. Jožefa, zadnje čase pa je gojila še posebno pobožnost do Male cvetke sv. Terezije. — Velika je bila pokojna tretjerednica tudi v ljubezni do bližnjega. Ne dolgo pred smrtjo je rekla: »Vsem, ki so me kdaj razžalili, bi rada zdaj roko poljubila.« Dobra hčerka sv. Frančiška. prepevaj hvalo božjo v nebesih vekomaj, saj te je bila tu na zemlji sama pesem!

Nove knjige

Lisbeth Burger, **Štirideset let babica**. Prevedel Jože Lovc. Založila Družba sv. Mohorja v Celju. 1940.

Vsakogar prevzamejo in pretresejo te zgodbe. Pisateljica, ki je kot babica pomagala nad 2000 otročičkom na svet, obuja v njih spomine na ganljivo lepe in strahotne odvratne doživljaje iz svojega poklica. V štiridesetih letih je Liza Burger izkusila toliko, da ve vsakemu zakoncu — zanje in za tiste, ki se pripravljajo na zakon, je ta knjiga — dati dober svet. Strašno svarilo pa je tistim, ki zakon ponižujejo in ga rušijo. Da bi knjiga prišla v roke zakoncem, ki se branijo otrok! Pa vsem nepremišljenecem in nepremišljenkam, ki stopajo v zakon, ne da bi vedeli, kaj zakon je. Očetje in matere, ki puščajo svoje dorasle otroke v nevednosti in jih s tem nevede pehajo v nesrečo, naj dajo svojim hčeram in sinovom vsaj to knjigo v roke. Zdi se mi, da bo Burgerjeva napravila s temi spomini še mnogo več dobrega, kot je v svojem poklicu, čeprav je že kot babica vršila pravo misijonsko službo. L.

Giovanni Papini. **Priče trpljenja Gospodovega**. Prevedel Vinko Beličič. Izdala Jugoslovanska knjigarna.

Judež Iškarijot, Baraba, Malh, Simeon iz Cirene, Kajfa, Pilat in judovski veliki rabin Sabbatai ben Shalon — priče najstrašnejše žaloiigre, ki jo je kdaj videl svet, so predmet teh sedmih evangeljskih legend. Vse priče, od prve do zadnje, so strahotno nasprotje Kristusa, svete in nedolžne žrtve razbesnelega sovraštva Judov. Satan jih je obsedel, da govore iz njih bogokletna zloba, zavist in maščevalnost. Papini je s čudovitim gledanjem v globine človeške duše razbral pošastne nagibe tistih, ki so neposredno ali posredno sodelovali pri umoru samega Boga. Tako je knjiga bolj postavljena na filozofske osnove in zato predvsem namenjena izobražencem. Prevod Vinka Beličiča je zgleden. Posebej pa je prav, da smo spet enkrat dobili v roke delo izrazitega katoliškega pisatelja (spreobrnjenca!). K. R.

Franc Bernik: **Zgodovina fare Domžale. Druga knjiga**. Samozaložba. Natisnila Misijonska tiskarna v Grobljah 1939 str. 300.

Neumorno delavni domžalski župnik in svetnik g. Franc Bernik je »Svojim faranom doma in na tujem v spomin na veliko dobo farne in dobrodelne ljubezni,« kot pravi v podnaslovu, podal to drugo knjigo zgodovine domžalske fare. Še tak, ki ni iz te fare, bo knjigo z zanimanjem bral. Kaj šele farani sami. Ni čuda, da je bila prva knjiga razprodana. Prav nič ne dvomimo, da bo isto z drugo, ako ni izšla v znatno večji nakladi kot prva. Knjiga vsebuje ogromno statističnega materiala. Takorekoč vsakemu, ki je doma ali iz tujine kaj pripomogel k razvoju in razcvitu fare je postavljen hvaležen spomenik. Samo motor vsega dela in uspehov je skrit med vrstami. In ta je gospod pisatelj sam, ki ni samo vzor pastirja, ampak tudi vzor farnega kronista.

Ali ste že naročili knjižico:

Friderik Baraga v žaru svoje svetosti.

Vsak zaveden tretjerednik bi jo moral imeti, da bi iz prepričanja molil in delal za Baragovo oltarno čast. Skupščine in posamezni, ki se doslej še niste odzvali, ne naprtite si sramotnega madeža zaspanosti. Knjižica stane s poštnino vred 5 din in se naroča pri upravi Cvetja.

DAROVI

Za tiskarno: Po 100 din: Zalokar Frančiška, Berglež Avgust; 83 din: Vodstvo III. reda Brežice; 30 din: Spornin Frančiška; po 25 din: Vehovec Lucija, Langerholc Jan.; Po 10 din: Marija Milač, Brus Lojzka, Zakšek Ana, Ferme Albina, Kapucinski samostan Celje, Pretnar Terezija, Fatur Antonija, Starman Marija, Neimenovana (po p. Tarziciju); 9 din: Tomažin Ivanka; 8 din: Gorše Neža; po 5 din: Straser Zofija, Caserman Marija, Pečarič Antonija, Sos Frančiška, Setnik Marija, Koprivec Frančiška, Sava Anton, Poznič Alojzija, Rostan Vilma; 3 din: Bezal Angela; po 2 din: Sošteršič Terezija, Pustotnik, Kore Ivana;

Za frančiškanske misijone: 400 din: Tretji red sv. Frančiška sv. Trojica v Slov. gor.; po 100 din: Neimenovani, Savrič Ana za krst zamorčka na ime Jožef, Neimenovana za krst zamorčka na ime Marijan; 50 din: Plenkuš Marijeta (po p. Ačku); 9 din: Neimenovana Tunjice (po p. Saleziju) Kamnik; 6 din: Pogačar Janez.

Za Armado sv. Križa: 40 din: Tretji red sv. Frančiška sv. Trojica v Slov. gor.; 27.50 din: Neimenovana Tunjice (po p. Saleziju) Kamnik; 15 din: Pibernik Marija (po p. Ačku) Kamnik; 12 din: Komatar Ivana.

Za kruh sv. Antona: 10 din: Neimenovani.

V zahvalo za uslišano prošnjo škofu Baragi in sv. Salvatorju daruje 100 din: H. S. G.

Večje število znamk in staniola za frančiškanske misijone so nabrali frančiškanski kateheti v Mariboru; staniol za frančiškanske misijone je nabrala dijaška Marijina kongregacija v Novem mestu.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.